

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 54

CENA 500 DINARA

NINJA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

KRVAVA ENIGMA

DEREK FINEGAN

KRVAVA ENIGMA

SERIJA
Borilačke veštine

NINDA

Naslov romana:
KRVAVA ENIGMA

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Laukić

Lektor:
Mica Trifunović

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINDA 54 — NOVEMBAR 1987. GODINE, CENA 500 DIN.
Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tiho-
mira Matijevića 4, Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo
i 714-250 prodaja, Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Mi-
lojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić,
Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović Mi-
roslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica
Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mi-
jatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milano-
vcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu
'0811-620-16-257310-03292.

DEREK FINEGAN

KRVAVA ENIGMA

Postoje takva mesta na površini naše planete. Neki čak kažu da ih je sve više.

Svako od nas bar jednom je dospao do jednog od njih. Sve jedno da li usred toplog letnjeg dana ili u ponoć, dok zimski vetar pojačava iznenadnu jezu koju osetimo po vratu i leđima. Osećaj je uglavnom isti kod svih: jeza, neobjašnjiv strah, želja da se sa takvog mesta što pre i što brže ode, želja kojoj s naporom odolevaju čak i najhrabriji.

Duhovi, tvrde jedni. Skeptici sležu ramenima, tražeći objašnjenje u mikroklimatskim poremećajima koje ni najosetljiviji instrumenti ne mogu da zabeleže.

Parapsiholozi će vam, sa značajkim osmehom na usnama, objasniti kako se nekada na tom mestu dogodilo nešto strašno i kako ono još uvek čuva

»snimak« ili »otisak« posebne vrste.

U stvari, svejedno je ko je od njih u pravu. Takva mesta postoje.

I kažu da ih je sve više...

Na prvi pogled, niko ne bi rekao da je mali zaton okružen strmim stonama jedno od takvih mesta. Odsjaj sunca veselo je poigravao na površini okeana, a talasi su šumeli u pesku uske plaže, skrivene gustim žbunjem od pogleda sa puta kojim su neprekidno prolazila teška vozila.

Idealno mesto za nudiste. Ili bar za ljubavnike. A ovde ipak nije bilo ni jednih ni drugih.

Dvoje ljudi koji su lagano hodali peščanom plažom, sledeći njen luk oko zatona, nisu spadali ni u jedno od te dve kategorije. Nudisti svakako nisu bili, a nisu se ponaša-

li ni kao ljubavnici, iako bi pažljiviji posmatrač na osnovu suptilnih znakova prilično lako mogao zaključiti da pred sobom ima par koji se uzajamno voli i poštuje.

— Osećaš li? — tiho upita muškarac zastavši na samoj ivici žala tako da ostavi duboke tragove u pesku nakvašenom talasima. Njegovo držanje, lakoća s kojom je kretao vitko, ali mišićavo telo i pre svega pogled tamnoplavih očiju na preplanulom licu odavali su čoveka od akcije.

Ljudi te vrste obično nisu podložni uticajima »ukletih mesta«, ili kako se već slična mesta zovu. Ovaj je, dakle, bio izuzetak.

Vetrio se sa okeana na časak zamrsi dugu i pravu crnu kosu devojke koja zastade pored njega, lepeći tanku platnenu bluzu uz čvrste dojke ispupčene vrhova. Niskog rasta, građena poput krhke porculanske figurice, ali savršeno skladnih proporcija, ona je malo kosim očima i prozračnim tenom pokazivala tragove japanske krvi.

Njene krupne oči bile su zamagljene. Nesvesni korak u

stranu, bliže moćnim ramenima muškarca, govorio je da i te kako oseća sumornu atmosferu malog zatona.

— Da — reče gotovo šapatom. — Čudno... nisam ni znala da u blizini grada ima ovako pustih mesta...

— Raspitivao sam se na benzinskoj pumpi u blizini — govoreći, muškarac je neprestano pretraživao pogledom okolinu kao da vreba znak koji će mu najaviti približavanje tajanstvene opasnosti. — Sa druge strane ovoga rta nekada je bilo ribarsko naselje, ali je pre dvadesetak godina napušteno...

— Napušteno? Misliš da...?

— Ne mislim još uvek ništa, ali ako je ono što sam čuo tačno, nije čudo što starosedeoci izbegavaju ovaj kraj. Svi čamci u selu nastradali su iste noći, kada se digla iznenađna oluja. Niko od ribara nije preživeo, nije čak pronadeno nijedno telo, iako je mornarica danima tragala.

— To se dogodilo... baš ovde?

— Niko ne zna. Međutim, priča kaže da je to bio samo početak; u samom selu odmah

zatim pojavila se bolest o kojoj lekari nisu znali ništa. Polovina preostalih stanovnika umrla je u roku od narednih mesec dana, ostali su se jednostavno razišli.

Devojka uzdrhta, zimljivo obavijajući rukama ramena. Muškarac nastavi da hoda duž žala, a ona gotovo poteču za njim, nervozno se osvrćući.

Tu gde su ponovo zastali buka automobilskih motora bila je mnogo glasnija. Povijajući se duž obale, put je ovde vodio duž same ivice litice, šezdesetak stopa nad njihovim glavama. Jedna velika stena označavala je kraj pešćanog žala, a samo korak dalje voda je bila tamnozelena, pokazujući da se tu dno naglo spušta do velike dubine.

Muškarac ćutke odmeri liticu pogledom, a zatim i dubinu vode pod njom.

— Ovde — reče, — Upravo ovde najintenzivnije osećam ono isto što me privaklo sinac kada smo prošli putem.

— Šta to znači?

— Sećaš se stare japanske legende o vitezovima koje je progutalo more? Priča kaže da će oni jednog dana izaći iz ta-

lasa na svojim konjima, noseći oružje i zastave, kao onoga dana kada ih je smrt stigla.

— Da, ali...

— Bio sam na tom mestu u Japanu, devojčice. I osetio ovo isto što sada oboje osećamo. Ti talasni nešto kriju, neku pretnju koju još uvek ne mogu da shvatim. Čak ni to koliko je ona zapravo realna. Tamo, u Japanu, nisam ni pozeleo da zaronim kako bih pogledao šta se nalazi na dnu.

— A ovde?

Dugim pogledom, on pređe po žalu i stenama iznad njega.

— Ovde ću zaroniti — reče s lakim smeškom na usnama. — Ako ni zbog čega drugog, a ono da sebi dokažem kako ne postoji ništa što bi me moglo zadržati, devojčice.

Devojka se prvi uz njega, obuhvatajući ga rukama oko pojasa.

— Nemoj, Lesli.

— Ta pomisao te plaši? — on je pažljivim pogledom ispitivao izraz u njenim očima.

— Gotovo da me više plaši pomisao da ću ostati nekoliko minuta sama — priznade ona

sa bledim smeškom. — Hajde da odložimo ronjenje za neku drugu priliku. Les, Povešćemo i Pita, uzeti nešto ronilačke opreme... oružje...

— Ne, Sumiko — prsti mu škarca skliznuše niz glatku ko su i zadržase se na nežnoj koži usana. — Nindama oprema za ronjenje nije potrebna... a što se oružja tiče, ninde su sa mi po sebi najopsnije oružje, zar ne?

Ona klimnu glavom i pokuša da se nasmeši.

— Naravno — reče. — Oprost, dopustila sam da me strah na trenutak savlada. Sadu je sve u redu.

-- Ako se bojiš da ostaneš sama, zašto ne pođeš sa mnom, Sumiko?

Sudeći po bljesku u tamnoplavim očima, trebalo je to da bude pre šala nego ozbiljna ponuda, ali devojka žustro klimnu glavom.

— Upravo sam to htela da predložim — reče. — Više volim da sam uz tebe. A onda... tu je valjda i ona prokleta ženska radoznalost, zar ne?

— Prokleta ljudska radoznalost -- osmehnu se muškarac, još jednom se osvrnuvši oko

sebe. — Dodji, sakrićemo odeću pod onu stenu tamo.

— Plašiš se da će neko naći?

— Nikad se ne zna — sleže Lesli ramenima, raskopčavajući košulju i otkrivajući mišićavi torzo. — Put je blizu i nekom drugom može pasti na pamet da side do ovog mesta.

— To nije jedini razlog, Lesli Eldridže! — reče devojka sa odglumljenom oštrinom. — I nemoj misliti da mene možeš prevariti!

— U redu, Neko je u blizini, devojčice, Neko koga zanima šta mi ovde radimo.

— Haragei?

— Haragei — klimnu on glavom, zbacujući poslednje delo ve odeće. Pored njega i devojka se svlačila, hitrim i preciznim pokretima, koji čak ni sada nisu bili bez ljupkosti.

— Divna si — šapnu muškarac privlačeći sebi nago telo. — Brzo u vodu; inače se može dogoditi da odložimo ovo ronjenje za neku drugu priliku...

— Zaboravljaš da nas posmatraju — reče ona, izvlačeći se iz Leslieevog zagrljaja.

— Ne znaš ko bi to mogao biti?

— Ne, ne znam. U svakom slučaju, očekujem da će naši tajanstveni pratilci doći da pitaju zbog čega nas ovo mesto toliko zanima.

— A ti ćeš tu priliku iskoristiti da od njih doznaš šta se ovde događa, zar ne?

Tako sam zamislio — osmehnu se muškarac, odlučno zagazivši u vodu. — Dođi. Obala je ovde strma i stenovita čim se siđe sa peska.

Zapljivali su, snažnim zamahima koji su pokazivali da su i jedno i drugo pravi majstori veštine plivanja. Minut kasnije bili su na drugoj strani velike stene koja je činila kraj žala. Iza nje, okean je nekada davno odneo nisku obalu, tako da je duboka voda počinjala uz sam stenoviti zid litice.

— Dvadeset, možda i svih trideset stopa dubine — proceni Leslie. — Spremna?

— Na sve — osmehnu se devojka odlučno. — Idemo?

Ispunili su nekoliko puta pluća vazduhom i ponovo ih ispraznili, obogađujući krv kise

onikom, a onda klimnuli glavom jedno drugom i zaronili pod mirnu površinu okeana.

Ovde, pod liticom koja je zaklanjala zaton od sunca, do voljno svetlosti bilo je samo na prvih nekoliko stopa dubine, ali su njihove oči bile izvežbane da maksimalno koriste svaki loton koji je uspeo da prođe kroz sloj vode.

Dvadeset stopa... a dno pod njima i dalje je strmo padalo prema podnožju litice.

Dva minuta. Tri...

Pet minuta.

Izronili su i pogledali jedno u drugo, ispunjavajući pluća vazduhom. Pogled muškarca još jednom pređe po okolini, ali sa mesta gde su se nalazili malo se šta videlo, sem stene na jednoj i litice na drugoj strani.

— Ništa nisi video? — upita devojka zadihano.

— Ništa. Idemo sada bliže litici, Sumiko.

— U redu...

Zapljivali su pod vodom uko so i naniže, približavajući se podnožju litice nad kojom su i dalje hujaali automobili. Otpor vode povećavao se sa svakom stopom dubine, ali su oni

poznavali trik kojim se taj otpor može savladati.

Dno je bilo u gotovo potpunoj tami i jedino što se naziralo bili su bezoblični oblici stena obraslih gustom morskom travom.

Ik! ne...

Ispnužena ruka devojke pokazivala je nešto na dnu. Nešto nalik...

Obrćući se u vodi, Sumiko se ispravi i dopusti da je voda vrati prema površini. Lesli, međutim, načini još nekoliko snažnih zamaha koji ga približise dnu.

Da...

Da!

Ponovo na površini, on pogledom potraži oči devojke. Njeno lice bilo je blede kao smrt, crne oči raširene od straha.

— Video si? — šapnu ona drhtavim usnama.

— Video sam. Sasvim dovoljno za početak. Idemo napolje, devojčice, voda je suviše hladna za dugo plivanje...

Još jednom su zaobišli stenu, vraćajući se prema peščanom zalju.

Zalu koji više nije bio pust kao kada su sa njega otplivali...

Njih dvojica stajali su na vlažnom pesku i zadovoljno se cerili. Možda zato što je svaki od njih držao veliki i ružan automatski pištolj velikog kalibra...

Ako postoje mesta koja sama od sebe izazivaju jezu, sva kako postoje i ljudi koji su u stanju bolje od drugih da ih naslute, osete, identifikuju. Slično instinktu divljih životinja, takvi ljudi reaguju i na najmanji šum, pokret vazduha, vi bracije tla, na treptaj u oku protivnika koji tek nagoveštava da će ovaj sledećeg trenutka krenuti u napad.

Ta nasledna osobina vremenom se izgubila kao nepotrebna u sve civilizovanijem društvu, ali njeni tragovi postoje kod svih. Kod nekih, opet, ona se postepeno pojačavala, obeležavajući ih automatski te rminom »ljudi od akcije«.

Postoji način da se dugim i upornim vežbanjem predosećanje opaznosti razvije do krajnjih granica i postane ono što

Japanci nazivaju imenom »haragei«.

Zamislamo kompjuter koji je u direktnoj vezi sa nekoliko hiljada senzora, osjetljivih na svetlost, šumove, pritisak, vibracije, atmosferske uticaje, mirise, ukuse... na sve što čini spektar čula ljudskog bića udvostručen ili utrostručen van normalnog opsega tih čula.

Zamislamo dalje da taj kompjuter u svakom deliću sekunde analizira signale iz svih senzora i brzinom svetlosti identifikuje one koji bi mogli nagovestiti opasnost, izvlačeći istog časa iz svoje memorije najidealniji mogući odgovor na svaku pojedinačnu pretnju...

Tada, i samo tada, taj imaginarni kompjuter posedovao bi haragei. Svi znamo da takva mašina ne postoji, i da možda nikada neće ni postojati.

Ali, ako ne postoji mašina sposobna za takav poduhvat, postoje ljudi koji poseduju haragei...

Malo ih je. Sve manje.

Japanci su njihovu veštinu nazvali imenom ninducu i znali da haragei predstavlja samo

jednu komponentu te veštine. Majstori ninducia, ili ninde, toliko su prevazilazili čak i najopasnije borce svog vremena da su — neizbežno — prešli u legendu. Ninde nikada nisu postojale, reći će vam, a ako i jesu, nestale su kada je civilizacija iz podsvesti ljudi uklonila zlo duhove, vampire i vešticе.

Istina je, srećom po čovečanstvo, drugačija. Drevna veština, nastala u kineskim hramovima, strpljivo je razvijana u strogoj tajnosti po školama rasejanim širom Japana, sve dok nije dostigla gotovo nezamislive vrhunce. Ponovo, srećom po čovečanstvo, potreba za uslugama nindži lagano je nestajala i zato je i njih sve manje.

Ali ih ima još. I više nisu isključivo Japanci...

Lesli Eldridž, čovek koga je neobjašnjivo predosećanje privuklo malom zatonu na obali okeana, jedan je od njih. Igra sudbine dovela ga je do jedne od škola japanskog ninducia i on je postao prvi beli čovek koji je uspeo da je završi. Vratio se u Kaliforniju i...

I sada se našao tu, u dubokoj vodi zatona, na nišanu opasnog oružja u rukama ljudi koji su očigledno znali kako se njime rukuje!

— Hajde, golubići! — reče grubim glasom jedan od dvojice naoružanih, iako su mu usta bila razvučena u ružan osmeh koji je otkrivao zube požutele od duvana. — Hajde da vas malo bolje pogledamo!

— Ovaj posao ima i svojih lepih trenutaka, Majlse — pri meti drugi, čovek uskog i hladnog lica, obučen neobično elegantno za ovo doba dana i mesto. Njegov pogled besramno je klizio po grudima devojke koja je lagano izlazila iz vode. — Mala je mnogo zgodnija nego što bi se to na prvi pogled reklo.

Ninđa zastade na nekoliko koraka od protivnika, isprobavajući bosim tabanima podlogu ispod sebe. Vlažni pesak popuštao je pod njegovom težinom i neće dati dobar oslonac u trenutku kada bude želeo da skoči. Neophodno je, prema tome, da smanji rastojanje između sebe i dvojice revolve-
raša.

Sumiko je to shvatila u istom trenutku kao i on. Obojenog pogleda, zaklanjajući rukama nago telo, ona nastavi da se približava, neprimetno se izmičući u stranu kako bi Leslieju ostavila što više prostora za napad.

— Kuda, mala? — reče kicoš, osmehujući se. — Stani tu. Nije lepo da napustiš društvo koje ti se toliko divi, je li, Majlse?

Majlse klimnu glavom, ne skidajući pogled sa ninde. Instinkt borca u njemu očigledno ga je opomenuo da pred njim nije običan protivnik, ali ga je pištolj u ruci umirivao, stvarajući iluziju sigurnosti. Ninđa načinila još jedan mali, jedva primetan korak, dodirnuvši samo vrhovima prstiju nešto tvrđi suv pesak.

— Šta hoćete od nas? — upita on mirno. — I šta znače ti pištolji, do đavola?

— Momak je radoznao — primeti Majlse suvo. — Erni, pretresi im odeću, dok ih ja držim na oku.

Kicoš se osmehnu i pođe prema steni gde su njih dvoje ostavili odeću. Ninđa neprimet-

no osvoji još nekoliko palaca suve podloge.

Sa savršenom preciznošću Sumiko odabra pravi trenutak. Duboko uzdahnuvši, ona pri- nese ruku čelu i zatetura se, kao da je hvata vrtoglavica. Nijedan muškarac ne može o- doleti takvom prizoru, naroči- to kada je devojka zgodna i naga.

U času kada Majlsove oči skrenuše prema njoj, ninda se odlepi od tla i telo mu, noše- no snažnim zamahom, zauze horizontalan položaj. Oslanja- jući se desnom rukom o pesak, on zadade dva istovremena u- darca vrhovima nožnih prsti- ju, u pleksus i vrh brade.

Majls nije ni shvatio šta ga je pogodilo. U najboljem slu- čaju dospao je da opazi mu- njeviti pokret samo iz ugla o- ka. Pogoden preciznim udarci- ma, gornji deo njegovog tela polete unazad, povlačeći za so- bom noge, čvrsto oslonjene u pesku.

Desetak jardi dalje Erni se okrete i promuklo kriknu, po- dižući ruku sa pištoljem.

Desna ruka ninde, pošto je poslužila kao oslonac za dvo- struki udarac nogama, sklopi-

la je prste oko gornilice peska i šljunka sa žala. Dočekujući se na levo koleno, ninda za- mahnu rukom šaljući oblačić sitnih projektila prema Erni- jevom licu.

Pogoden, Erni zaurla i pri- tisnu obarač, ali metak odlete visoko iznad glave ninde pre- ma okeanu. Oblačić prašine na dva mesta označiše gde su ih dotakle bese noge ninde; nošeno neshvatljivom energijom, njegovo telo već je pre- šlo rastojanje do revolveraša.

Erni odlete kao list nošen olujom, gubeći pri tom pištolj iz ruke. Njegov krik prekide voda koja naglo navre u širo- ko otvorena usta.

Pre nego što je dospao da potraži neki oslonac u plitkoj vodi kraj samog žala, ninda još jednom stiče do njega i pri- tisnu mu kolenom trbuh. Če- lični prsti sklopiše se oko vra- ta revolveraša, povlačeći mu glavu i gornji deo tela navi- še.

— Ne mrdaj, Erni — tiho i preteći reče ninda kad ovaj na čini slabašan pokušaj da se oslobodi. — Dovoljno je da ti gurnem glavu pod vodu i dr-

žim te koji minut tako, pa da tvoja priča bude završena.

Užas u očima protivnika reče nindi da je Erni savršeno razumeo situaciju i on malo popusti stisak, dopuštajući mu da udahne malo vazduha.

— Tako — reče. — A sada pevaj! Ko vas je poslao o- vamo i zbog čega?

Erni šumno uzdahnu i zako prca se, ali se stisak na njego- vom vratu istog časa pojača. Preko ramena ninda baci pogled prema devojci koja se hi tro oblačila. Na njegovo nemo pitanje, ona odmahnu glavom.

Majls je mrtav. Od njega više ne preti nikakva opasno- st, značio je taj pokret.

— Dakle, Erni? Nemaš nmo go vremena, znaš!

— A... Aneli... — proste- nja revolveraš.

— Ko je Aneli?

— Šef...

— Nisi baš govorljiv? Erni. A ja ne volim takve ljude!

— Aneli... Aneli nas pla- ća... od njega primamo nare- đenja... on ugovara poslove, kapiraš... mi... mi samo iz- vršavamo...:

— Ah, tako, znači! Vaš po- sao je ubijanje, je li tako?

Erni nemo klimnu glavom. Strah u njegovim očima poste peno je ustupao mesto očaju- nju i gnevu.

Takva kombinacija uvek je opasna, jer se postupci očajni- ka ne mogu predvideti...

Ne i Erniji, srećom. Pok- reti njegovih ruku u zamuče- noj vodi pokazivali su kako užurbano traga za nečim što bi u deliću sekunde moglo iz- meniti situaciju u njegovu ko- rist.

Neki kamen, možda. Komad drveta, bilo šta...

— Oni ljudi tamo, na dnu — reče tiho ninda pokazujući glavom prema litici. — Zbog čega su oni morali da umru?

— Ja... ne znam...

— Vi ste ih ubijali? Ti i Majls? Koliko vas još ima?

— Još četvorica... ali Ane- li, Aneli je onaj glavni...

— To si mi već rekao. Od onih tamo, koliko si ih ti ubio?

— Nijednog, časna reč! Oni ... oni su već bili mrtvi ka- da...

— Kada ste im vezali be- tonske blokove za noge i ba- cili ih sa litice? Ko je lud da ti to poveruje, Erni?

— Zaista su bili mrtvi, zaista! — zastenja Erni. — Mi smo ih samo uklanjali, časna reč.

— U redu. Ko ih je onda ubio? I kako?

— Ne znam... ni na jednom od njih nikada... nikada nije bilo tragova koji bi to rekli...

— Otrovani?

-- Možda...

— Da li to Aneli zna? Ko ga plaća da uklanja mrtva tela?

— Verovatno... Čuj, prijatelju, mi... Majls i ja... mi smo samo...:

— To si mi već rekao. Gde mogu da nađem Anelija?

Erni s mukom proguta pljuvačku, gušeći se.

— Ne mogu... ne smem...

Blesak u njegovom pogledu upozori nindu da odsudni trenutak dolazi. Desna Ernijeva ruka nešto je napipala u pesku, nešto što bi možda moglo da posluži kao oružje.

— Govori, Erni! Govori, dok te nisam naterao da popiješ okean!

Divlji krik na pomodrelim usnama, napon čitavog tela pod kolenom ninde. Unoseći svu preostalu snagu u udarac, Erni

zamahnu desnom rukom među čijim prstima se skrio neveliki kamen zaobljen neprestanim trenjem talasa.

Čak i da nije naslutio trenutak napada, refleksi ninde omogućili bi Lesliju da izbegne ovaj nespretni udarac. Popustivši stisak, on zabaci glavu i gornji deo tela unazad tako da ruka sa kamenom prođe nekoliko palaca ispred njegove vilice.

Elastično odskočivši, on oslobodi Ernija pritiska kolenom. Sada je stajao na pesku, smešeći se zapanjenom licu revolveraša.

— Ustani, Erni — reče mirno. — Dosta je bilo igre, a?

Ne ispuštajući kamen iz ruke, Erni se oprezno uspravljao, do članaka u vodi. Pogled mu je podsećao na pogled divlje zveri uhvaćene u zamku.

— Da te podsetim na poslednje pitanje, Erni. Gde mogu da nađem tvog dragog šefa? Anelija?

— Nosi se u pakao!

Plaćene ubice i revolveraši svoje prve lekcije uče na ulici i u uličnim tučama, tamo gde je kamen u ruci često i

omiljeno oružje. Oni najtvrdi i najokretljiviji uskoro ga zamjenjuju za lanac od bicikla, nož, zatim pištolj ili pušku, sve do trenutka kada nađu na jače ili brže od sebe.

Kao Erni. Kamen iz njegove ruke poletio je hitro i precizno i bez sumnje bi smrskao glavu nekom manje opreznom protivniku.

Noge i telo ninde ostadoše nepokretni i samo leva ruka načini munjevit pokret, tako brz da Ernijev mozak nije stigao ni da ga registruje. Revolveraš zinu.

— Šta... šta se dogodilo?

— Šta se dogodilo sa tvojim kamenom, Erni? Evo ga...

Sa vedrim osmehom na licu Lesli otvori levi dlan, pokazujući oblatak na njemu. Erni je smušeno odmahivao glavom sa jedne na drugu stranu.

— To je nemoguće! — reče sa ubeđenjem. — Ne, to je nemoguće!

— Gde je Aneli?

— To je nem...

Kamen prekide njegovu reč, nemilosrdno ga pogađajući u usta. Ninda ga nije bacio svom snagom, inače bi se Ernijev mozak prosuo po pesku. Ova-

ko, on samo promuklo kriknu i naže se napred, pljujući pred noge gomilu zuba umrljanih krvi.

— Jezik ti je još uvek čitav, Erni — hladno reče ninda. — Gde je Aneli?

Ispjunuvši čitav mlaz krvi, Erni podiže pogled u kome se sada videla samo resignacija.

— Ubićeš me — reče. — Bi li da ti kažem ili ne...

— Da.

— Zbog čega bih ti to onda do đavola, rekao?

— Ubica poput tebe, Erni, trebalo bi da zna da ima smrti i smrti. Nije svejedno umreti brzo ili umirati sat ili dva. Sa prosutim crevima po ovom pesku, recimo...

— Ti si đavo! — prostenja revolveraš lica pepeljastog od straha. — Ti bi to odista učinio...

— Da.

— Onda neka si hiljadu puta proklet! I ti i Aneli! Klub *X* u Junion stritu!

— Tamo mogu naći Aneli-ja?

Erni obrisa usta razmazujući krv po bradi.

— Tamo... Hajde, učini to već jednom, đubre!

Ninda je ćutao i posmatrao kako strah obuzima krupno telo čoveka. Strah je uvek jači od rezignacije i Erni ne izdrži.

Kriknuo je i poleteo napred raširenih ruku, verovatno i sam svestan da je to samo prazna demonstracija i da nema nikakvih izgleda protiv tako užasnog protivnika...

Desna pesnica ninde brzinom munje dotače koren Ernijeve nosa i odmah se povuče natrag, ali čovek zastade u mestu kao da je naleteo na nevidljivi zid.

Brza smrt bila mu je obećana i dobio je brzu smrt. Kostice kao meci su se zarili u njegov mozak i sve je trajalo vrlo kratko, koliko blesak mu nje u mračnoj noći...

Nebo nad gradom bilo je vedro i svetlo, iako je sunce sada već bilo gotovo nad površinom okeana. Razmaknuvši zavese prozora, ninda duboko udahnu vazduh sa mirisom soli.

Na ležaju Sumiko otvori oči i srećno se osmehnula. Njeno nago telo još uvek je osećalo toplinu zagrljaja u kojem je do maločas uživala do ekstaze.

Uspravila se i protekla, uživajući u svakom pokretu tela vlažnog od znoja.

— Zajedno u kupatilo? — upita tiho, milujući pogledom mišićavo telo muškarca.

— Na žalost, ne. Moramo biti brzi, Pit samo što nije stigao, devojčice.

Ona u prolazu dotače njegovo rame vrhovima prstiju. Trgao se kao od udara struje i okrenuo jednim od onih hitrih, glatkih pokreta, tako tipičnim za ninde. Iako je vrisnula kada je privukao u zagrljaj i odvojio od poda.

— Hej! — pobunila se sa osmehom. — Sam si rekao da nemamo vremena!

— Znam. Ovo je samo mala akontacija za noć koja dolazi.

Ilice devojke u trenutku postale ozbiljne.

— Mislis da ćemo lako doći do tog Anelija? Bez sumnje je već upozoren da se nešto događa u zatonu.

— Ne može znati da ga je Erni izdao pre nego što je umro. Ne, devojčice, on će biti savršeno spokojan i uveren da nikakva istraga ne može dovesti dvojicu revolveraša i svih onih mrtvih tela na dnu zatona u vezu sa njim. Večeras će sve biti u redu; malo ćemo pogledati program, a zatim porazgovarati sa mister Angeljem.

— Program? Ah, sada shvatam! Mislilo si da ne znam, a?

— Šta to?

— Hajde, Lesli Eldridže, ne ne možeš prevariti! Ne pravi se da ne znaš ko nastupa u klubu »X«?

Ninda odmahnu glavom, smejajući se.

— Potražio sam informacije o klubu, to je istina, ali nisam smatrao da je to jedan od bitnih detalja. Ko?

— Brenda Luis, Lesli. Ne pravi se lud!

— Brenda Luis?

Iznenadenje na licu Ninde bilo je stvarno: Sumiko se nasmeja smehom koji je podsećao na srebrna zvonca na vetru.

— Hot Brenda, glupane! »Vrela« Brenda!

— Vrela...? Oh, boga mi, pusti da!

Sumiko se isteže na prste da bi mu usnama dotakla obraz.

— Zaista nisi znao?

— Zaista ne. U svakom slučaju, to će začiniti ovo veče, zar ne? Hajde, kidaj u kupatilo, pre nego što Pit stigne...

Polu sata kasnije njihov lak obod u minijaturnoj kuhinji vile podignute na obali okrajanu južno od grada, prekinuto je zvuk okretanja ključa u vratima i teški koraci u predsoblju.

Mladić koji je ušao u kuhinju bio je tako krupan da su mu ramena tek za koji palac bila uža od otvora vrata. Nešto duža plava kosa stvarala je neobičan kontrast sa grubim licem koje nije bilo dopadljivo sve dok ga ne bi osvetilo osmeh neodoljivog šarma.

Što se žena tiče, Tabasko Pit nikada nije imao problema; muškarci, opet, bili su nešto sasvim drugo.

Pored Sumiko, on je bio je dini živi čovek koji je poznavao tajnu Leslija Eldridža; već sama ta činjenica dovoljna je kao podatak o Pitu.

Pomoćnik jednog ninde ne može biti običan čovek. I običan borac...

Ovoga puta, međutim, blistavog osmeha nije bilo na licu Tabasko Pita. Klimnuvši glavom, on zaroni u frižider i po javi se ponovo sa gomilom konzervi australijskog piva u ogromnim šakama.

Nije progovorio ni reči pre nego što se stropoštao u stolicu i jednim gutljajem ispraznio prvu konzervu.

— Loše, a, Pite? — upita tiho devojka.

Tabasko klimnu glavom, otvarajući sledeću konzervu.

— Đavolski loše — reče promuklo.

— Hoćeš da pojedeš nešto?

— Da pojedem? Prokletstvo, mislim da bih povratio i na samu pomisao na jelo... Čuj, Les, ko je bacio sve one ljude na dno zatona?

— Neki Aneli, Pite. Vlasnik kluba »X« u Junion stritu.

Usne Tabasko Pita bezglasno se pomeriše dok je ponavljao tu informaciju, kao da želi da je neizbrisivo ureže u svoje pamćenje. Klimnuo je zadovoljno glavom i iskapio sledeću konzervu.

— Uspeo sam da se približim — počeo monotonim glasom, gledajući u pod između raširenih nogu. — Gnjurci rađe čitavo popodne i do sada su izvukli gotovo trideset leševa...

— Nemoj govoriti o tome, ako ti je teško, Pite — reče Sumiko.

— Moram, do đavola! To nisu bili samo muškarci, znate...

— I žene?

— I deca!

U iznenadnoj tišini čulo se samo kako duboko ispod njih okean zapljuskuje stene na kojima je vila bila podignuta. Stresavši se, Tabasko otvorio novu konzervu s pićem.

— Zašto su oni umrli, Les?

— upita on nešto kasnije.

— Još ne znam, ali se nadam da ću ove noći doznati.

— Ahh! Idemo po Anelija, a?

— Da. Idemo po Anelija.

Prazna konzerva puče pod moćnim prstima Tabasko Pita.

— Dopustićeš mi da ga malo propustim kroz šake, važi?

— Ako dobijemo priliku za to. Za njega radi još nekoliko revolveraša, znaš.

— Oni me ne zanimaju, prokleti bili! Samo Aneli!

— U redu, Pite — tiho reče ninda. — Aneli je tvoj.

Plavokosi džin se zadovoljno isceri i pređe pogledom po sto lu.

— Hmn... kad malo bolje razmislim, možda ne bi bilo loše da nešto pregrizem. Ali ne to vaše prokleta zelje; ima li nečeg opipljivijeg u frižideru, Sumiko?

Smešeći se, devojka sa štednjaka dohvati veliku plitku posudu i stavi je pred njega, podižući poklopac.

— Može biftek?

Pit u ekstazi prevrte očima i pohita da se dočepa noža i viljuške. Ponovo je progovorio tek kada je smazao polovinu bifteka.

— Les... zaboravio si da mi kažeš zbog čega si ovoga puta obavestio policiju o leševima u zatonu. Misliš da ćeš time zaplašiti ubice?

— Ne, razlog je mnogo jednostavniji. Erni, tip koji je pomogao u njihovom uklanjanju, rekao mi je da ih je dobio već mrtve i da on nije mogao odrediti od čega su umrli.

— Aha... hoćeš da to policija učini umesto tebe?

— Baš tako. Ako se pokaže da su svi ubijeni na isti način, to će nam možda nešto reći i o njihovom ubici, zar ne?

— To neće biti tako brzo — sleže Pit ramenima. — Često su iz vode izvlačili samo kosti, znaš.

— Video sam ih na dnu. Samo kratko, istina, i pri veoma lošem osvetljenju, ali je i to bilo dovoljno za zaključak da zaton već dugo služi kao groblje. Godinama, možda, iako ima i tela koja su tek nedavno dospela u vodu.

— Baš tako... Ti ne voliš razgovor o ovome, Sumiko?

Devojka zabaci sa lica svoju dugu crnu kosu. Inače ljupko lice sada je bilo tvrdo, gotovo okrutno.

— Ne — reče. — Ne volim čak ni da mislim o tome, ali to ne menja stvar. I sama sam videla prizor na dnu zatona i shvatila da ovoga puta imamo posla sa jednim od najodvratnijih ubica koji je ikada postojao. Po prvi put otkad poznajem Leslija... čini mi se čak da sam uživala u prizoru

prolivene krvi one dvojice revolveraša na obali...

— Ti?

Devojka ponovo rukama zabaci kosu u pokušaju da prikrije blesak suza u očima.

— Da, ja... Obojica znate koliko često sam prebacivala Lesliju nepotrebnu okrutnost, iako sam od početka shvatila da ninde mogu delovati samo tako. Pogled na sva ta mrtva tela po dnu nešto je slomio u meni. Mislim da bih i sama bila u stanju da lagano ubijem tog Anelija ili onoga ko mu plaća za takva nedela!

Pit se iscrpi odgurnuvši tanjir od sebe.

— Za to nećeš imati priliku, mala. Čula si maločas Leslija; taj tip je moj i samo moj!

Ninda je ćutao, ali su mu oči bleštale onim neobičnim sjajem za koji su njegovi prijatelji znali da znači opasnost za svakog ko mu se nađe na putu. Čak i kada se osmehnuo prijateljima, taj osmeh nije obećavao ništa dobro još uvek nepoznatim protivnicima.

— Padam u iskušenje — reče — da sam pođem u klub »X«, znate.

— Šta?! — zapanji se Tabasko.

— Vas dvoje ste previše ogorčeni i gnevni. Previše želite da kaznite tog Anelija i nje govu bandu. Gnev nikada nije dobar saveznik u borbi, to je bila jedina od prvih lekcija koju sam naučio u školi nindu cua. On otupljuje osećaj opreznosti i nagoni čoveka da slepo srlja u napad pre nego što proceni za šta je sve sposoban njegov protivnik.

— Protivnik? Pih! — odmahnu Tabasko glavom. — Kladim se da tog Anelija i njegovu ekipu ubica mogu da sredim i bez tvoje pomoći, Les!

— Možda. A možda ni ja to ne mogu bez nečije pomoći, Pite. Premalo znam o njemu da bih smeo da izjavim tako nešto.

— Da te ne poznajem tako dobro, Les, rekao bih... rekao bih, do đavola, da si se uplašio!

— Ne, nisam se uplašio — osmehnu se ovaj. — Samo pokušavam da obuzdam vaš gnev kako vas ne bi doveo u opasnu situaciju. I mene sa vama, naravno. Najzad, ninda

može umreti kao i svaki drugi čovek, od metka u glavu ili u srce.

— Ha! A koliko si nam puta rekao da su te učili kako samo ninda može ubiti nindu?

— Mnogo puta — Leslie se glasno nasmeja, ustajući od stola. — Ali, znaš kako je: ne bih želeo da budem prvi izuzetak od tog pravila, Pite!

Postoje, uglavnom, dve vrste klubova u San Francisku. Oni prvi svoje posetioce mame bleštavim svetlećim reklamama i bukom koja dopire iz zvučnika iznetih na ulicu zajedno sa fotografijama »umetnica« koje nastupaju u lokalu. Drugi, opet, kao da više cene ličnost svojih posetilaca. U njih se ulazi samo sa članskom kartom ili specijalnom pozivnicom, uz ozbiljnu proveru na ulazu, a uprava vam garantuje da nećete biti dovedeni u neugodnu situaciju bez obzira na vrstu poroka kojem ste skloni.

Ti drugi klubovi imaju atraktivnije striptizete, probranija pića i niz usluga o kojima se govori samo šapatom, čak i među stalnim posetiocima. Uz to, oni su i mnogo skuplji od prvih.

Sasvim sigurno, klub »X« spadao je u ovu drugu grupu, iako ni zbog čega drugog, ono zbog činjenice da Junion striptom svakog dana prođu desetine hiljada ljudi koji i ne sanjaju da se iza neugledne fasade broja 882 krije jedan od ekskluzivnih klubova. Čak i oni koji greškom uđu u hol neće primetiti ništa čega nema i u drugim zgradama koje izdaju poslovni prostor.

A opet, za one upućene u stvar, ulazak u klub veoma je jednostavan. Dovoljno je da pridete naoružanom čoveku iz obezbeđenja iza pulta u holu i pružite mu svoju specijalnu karticu. On će je ubaciti u prorez svog terminala i hitri kompjuter odmah će odgovoriti imate li pravo da prođete dalje ili ne.

Zamislimo, onda, da je vaša kartica ono pravo. Dobićete je natrag uz ljubazni osmeh i

pred vama će se otvoriti mala metalna rampa koja će vas pro- pustiti do lifta. Liftboj već zna s kim ima posla, jer je taj lift služi samo posetiocima kluba.

Četiri sprata više, kada se vrata lifta ponovo otvore, pro- gram već počinje. Devojka iza pušta garderobe zaslepiće vas osmehom i nagim grudima pod providnom bluzom, tako da nećete ni obratiti pažnju na momka hladnih očiju, u savrše nom smokingu, koji stoji uza zid i odbija dimove iz cigarete dok mu je desna ruka u džepu sakca.

Druga devojka u providnoj bluzi odvešće vas do jedne od sala koje zauzimaju čitav sprat zgrade i ostaviti na mestu koje ste odabrali. Izgledi da ćete na tom putu sresti još ko- jeg momka hladnih očiju u sa- vršenom smokingu voena su- vediki, ali na njih obično niko ne obraća pažnju. Nimalo ču- dno; klub je uređen tako da ne može zbuniti samo one koji su od malih nogu navikli na raskoš dvoraca iz »Hiljadu i jedne noći«.

Posle toga, možete zahteva- ti bilo koju više ili manju po- znatu kombinaciju zadovoljsta

va, već prema ukusu i dubini džepa, jer pored raskošnih sa- la u raznim stilovima i sa ra- znim vrstama zabave, možete odabrati i jednu od takozvanih »posebnih« prostoriya u koju čak i posluga ulazi samo kada joj to vi dopustite.

Postoji priča o jednom kra- lju nafte iz Teksasa koji je za opkladu pokušao da u toku sa- mo jedne noći isproba sve što klub »X« nudi, ali ga je srce izdalo negde pred jutro. Priča je možda izmišljena, ali bi ve- oma lako mogla biti i istini- ta...

O svemu tome razmišljao je ninda dok je sa Sumiko pril- azio putu u holu zgrade, sada gotovo praznom, jer je većina ureda na ostalim spratovima već davno završila svoje rad- no vreme.

Čovek iz obezbeđenja ravno dušno ih je pogledao, jer lepi i dobro obučeni ljudi za njega nisu bili nikakva novost, ali je zato utoliko pažljivije proučio magnetnu karticu pre nego što je gurnuo u izrez pred sobom.

Lesli i Sumiko osmehnuše se jedno drugom. Kartica nije bila prava, naravno, ali to de- lo devojke biće sasvim dobro

za jedan od glupih kompjutera koji se koriste u te svrhe.

— Izvolite, mister Abakijan — reče on ljubazno, otvarajući prolaz i klanjajući se. — I lepo se zabavite...

Ninda mu se osmehnu, zadovoljan što se potvrđuje još jedna od njegovih teorija. Ljudi čiji je posao takav da moraju biti oprezni i sumnjičavi, poput portira iza ovog pulta, svakako bi reagovali drukčije da su na ekranu terminala pročitali ime Smit ili Džons, koje već na čitavu malju misle lažno. Ime kao što je Abakijan, međutim, umiruje; niko pamtan, rezonuju oni, ne bi odabrao nešto takvo upadljivo ako želi da se lažno predstavlja.

— Nadam se da ni Pit nije imao problema — promrmlja Sumiko tiho dok su prilazili vratima lifta.

— A zašto bi ih imao?

— Zbog njegove odeće — nasmeja se devojkica. — Ubeđivala sam ga pola sata, ali nije hteo da se odrekne onih izliza njih farmerki i razdrljene košulje.

— Klub »X« je mesto za ekscentrične — sleže ninda ramenima — a na onoj kartici,

kao što znaš, nalazi se i suma kojom svaki posetilac raspolaže na svom internom računu u klubu. Pretpostavljam da si upisala dovoljno nula da niko neće ni razmišljati o njegovoj odeći.

— Jesam, ali... devojkica začuta, jer se vrata lifta otvorile pred njima i liftboj u rasokošnoj livreji se s poštovanjem nakloni. — U svakom slučaju — dovrši ona veselo — očekujem da će ovo veče biti uzbudljivo!

— Dobro veče, mister Abakijan! — dočeka ih visoka i divno građena ridokosa u providnoj bluzi i minijaturnoj suknji koja je otkrivala duge noge, pokazujući tako da sistem međusobnog obaveštavanja osoblja kluba funkcioniše savršeno. — Dugo vas nije bilo u klubu »X«, mister Abakijan!

— Na žalost, poslovi su me odveli daleko odavde — osmehnu se Lesli govoreći sa upadljivim naglaskom. — Čujem da sada imate novu atrakciju, gospodice?

— Imamo mnogo novih atrakcija, mister Abakijan. Želite da vam predložim nešto?

— Ne, ne, hvala! Želeo bih da vidim program Vrele Brende!

— Svakako, mister Abakijan. Molim, pođite za mnom...

Dugim hodnikom sa prigušanim svetlima, prekrivenim tepihom u koji su noge bez šuma upadale, stigli su do širokih vrata od tamnog mahagonija koja su se na neki volšeban način otvorila pred njima, propuštajući na trenetak zvuk tihe muzike, zveket srebrnog pribora za jelo i kristala i žagor gostiju.

Bez obzira na popularnost Vrele Brende, ova sala nije bila naročito velika pošto je između stolova vijugao širok podijum, svakako namenjen na stupu nove zvezde kluba. Jednim dugim pogledom, tipičnim za ninde, Lesli pređe preko prostorije, upijajući u svoju memoriju svaki detalj i svako lice.

Jedan od trikova koji ninde i čini tako opasnim protivnicima, svakako. Za svega nekoliko sekundi ninda je upoznao svoju neposrednu okolinu i one koji se nalaze u njoj tako da oni koji je već poznaju gube tu očiglednu prednost. Ka-

da se tome još doda sposobnost za haragei, koja upozorava odakle će stići opasnost, ninde postaju gotovo nepobedive.

I ovoga puta, mnogo pre nego što su zauzeli mesto za stolom, ninda je znao gde se sve nalaze prolazi iz ove prostorije, ko su pravi gosti, a ko neupadljivi, ali dobro naoružani ljudi iz obezbeđenja, čak i to gde se, u slučaju potrebe, može isključiti niz prigušenih svetiljki poredanih po tavanici i zidovima.

— Pit se fino zabavlja — osmehnu se Sumiko pošto su se smestili i preneli svoju naredžbu lepotici u uskoj crnoj hačijini zatvorenoj do grla kako posetiocima ništa ne bi skretalo pažnju sa programa koji će se u datom trenutku odvijati na podijumu. Lesli je sumnjao u uspešnost tog pokušaja. Divna tela devojaka koje su hitro hodale oko stolova njišući kukovima čak i u strogim hačjinama morale su privući mnoštvo pogleda.

Tabasko Pit, uostalom, bio je odličan primer za to, uprkos odoći koja je odudarala od okoline isto onoliko koliko bi čovek u belom smokingu odudarao u nekoj od krčmi Kine-

ske četvrti. Devojka koja je služila stolove u njegovoj blizini neprestano je morala navraćati do njega : sa strpljivim osmehom slušati preglasna udvaranja koja su već privlačila pažnju posetilaca za okolnim stolovima.

Sve to, međutim, iznenada priguši muzika koja se naglo pojača. Svetla po sali zatrepereše kao da žele da privuku pažnju na početak podijuma gde su blesnuli snažni reflektori.

Vrela Brenda razgrte zavesu kroz koje se nekoliko trenu takta uertavala samo njena figura. Vešto podešena svetla isticala su reljef njenih oblina sputanih uskom svilenom haljinom koja je pretila da pukne pri svakom pokretu.

— Gospode bože! — šapnu Sumiko zadržano. — Znala sam da je dobra, ali nisam ni sanjala da je ovako dobra!

Ninda klimnu glavom, pokazujući osmehom da i on misli isto. I ne samo oni: sa svih strana sale odjeknuše zadržane uzdasi.

Brenda Luis, pre svega, bila je visoka šest stopa i najmanje tri palca, ne računajući

duge potpetice njenih cipela, ali je za tu visinu — i ne malu težinu — bila neverovatno graciozna. Urođenom smislom za ritam dobra škola dodala je lepotu pokreta kakva se kod striptizeta odista retko sreće.

Zabacujući dugu plavu kosu sa lica ljupkim pokretima, Brenda jednom proklizi čitavim podijumom, postepeno ubrzavajući ritam svojih pokreta. Raznobojna svetla igrala su se po njenom telu ističući detalje koji su činilo se, imali svoj sopstveni život.

— Bravo, bravo! — oduševljeno je urlao u svom uglu Tabasko Pit, ali na to više niko nije obraćao pažnju. Kao u transu, ljudi — a i žene — buljili su u prizor pred sobom.

Brenda zastade na sredini sale, njišući se u kukovima. Sklopljenih očiju ubrzavala je ritam pokreta sve do vrhunca naznačenog snažnim muzičkim akcentom. Ruke koje su sve do tada mišovale velike grudi, razdvojiše se, zbacujući jednim pokretom svilenu haljinu.

Nekoliko dugih sekundi potpune tišine, a onda jedan jedini zajednički uzdah. Muzika ponovo poče, sasvim tiho. I Brenda produži preko podiju-

ma, sada samo u tankom crnom prslučiću i gaćicama.

Sumiko dotiče Lesljevju ruku i on je pogleda.

— Dopada ti se? — upita ona šapatom.

— Da... nikada nisam video ovako krupnu ženu tako savršene grude.

— Čudno, zar ne? Svi ti mi šišti snazni su i čvrsti, a ona opet deluje ljupko i ženstveno — zamišljeno reče devojka.

— Da... ali, koliko znam o muškarcima, veoma je malo onih koji bi se usudili da je pozovu u krevet — nasmeja se Lesli prigušeno. — Žene nje nog formata zadaju strah, znaš.

— I tebi?

— Meni? Ja nemam namera da je pozovem u krevet.

— Šteta. Mislim da bi to bilo zanimljivo iskustvo... pogledaj.

Ponovo na sredini podijuma, okupana svetlošću, Brenda po diže ruke nad glavu i snažnim trzajem nape moćne grudi. Kopča njenog prslučeta po pusti u pravom trenutku i ko mad tanke svile odlete nekoliko stopa dalje, izlažući pogledi ma savršeno izvajane dojke.

Ponovo lagani, a zatim sve brži ples pred opčinjenim pogledima, sada prikovanim za dojke Brende Luis, iako su se bokovi i dalje kretali u mahni tom ritmu.

A onda — vrhunac. Pokretom koji je uspeo da sledi samo pogled ninde, žena raskide komad svile koji joj je skrivao trbuh i odbaci ga od sebe. Sano trenutak je tako stajala, ukočena u položaju najpoželjnije žene koju je oko vajara ikada ugledalo, a onda su se svetla naglo pogasila, ostavljajući salu nekoliko trenutaka u potpunom mraku.

Upalila su se, jedno po jedno, postepeno pojačavajući intenzitet kako ne bi omela ljude još uvek zagledane u tačku na kojoj se do maločas nalazila Vrela Brenda.

— Fantastično! — prošaputa Sumiko, otržući pogled od podijuma. — Fantastično, zar ne, Les?

Niko joj ne odgovori. Mesto pored nje bilo je prazno...

Kao i Brenda Luis, i ninda je nekoliko trenutaka tame is-

koristio da nečujno promeni svoj položaj u sali, iako je, za razliku od nje, na svom putu morao zaobići mnoštvo prepreka. Mrak je, međutim, prirodna sredina jednog ninde i on je u svega nekoliko sekundi prešao rastojanje do dugog bara kraj kojeg se nalazio prolaz u zadnje prostorije kluba.

Plan s kojim su njih troje došli u klub »X« neizbežno je bio skiciran samo u glavnim crtama, jer nije bilo vremena da se unapred prouči ambijent kluba i prepreke na putu do Anelija. Detalji, međutim, nisu ni bili toliko bitni; njih će dopuniti trenutne improvizacije i gotovo instinktivni sklad s kojim su njih troje devalovali u svim opasnim situacijama do sada.

Na svom mestu, Tabasko Pit upravo je prelazio na novu etapu plana. Popeo se na sto i iz sve snage počeo da izvikuje ime Brende Luis, udarajući šakom o šaku, dok su ga okolni gosti zapanjeno gledali.

Sa tri kraja sale prema Pitu se ustremiše trojica ljudi u elegantnim smokinzima i ninda se nasmeši. Ti momci se grdno varaju ako misle da će

uspeti da zadrže plavokosog džina.

Čovek koji je stajao kraj sa mog prolaza, međutim, ne pomeri se sa mesta, iako je pogledom pratio sve što se zbiva oko Pitovog stola.

»Brzo misli«, zaključili ninda proučavajući usko, glatko obrijano lice tankih usana. »Odmah je shvatio da Pit nije tako lak zalogaj«.

Čovek kraj prolaza mahnu glavom barmenu i ovaj hitro zavuče ruku pod šank. Negde je svakako odjeknuo neki signal kao poziv, jer se samo nekoliko trenutaka kasnije pojavise još trojica snažnih mladića u smokinzima, nekoj vrsti uniforme za ljude iz obezbeđenja kluba »X«.

Trojica prvih ležali su po podu u različitim položajima, ali je samo jedan od njih uspeo da se pomeri i otpuže od iznenađujuće opasnog protivnika. Bio je to jasan znak za novu trojku da pesničanje i rvanje neće dati rezultata i oni su promenili taktiku; široka pleća dvojice zaklonila su trećeg koji je hitrim pokretom nešto izvukao iz džepa sakoa i to pokazao Tabasku.

Smešeci se za sebe, ninda pogledom potraži Sumiko i ona mu jedva приметно klimnu glavom. Ona će još neko vreme ostati na svom mestu, a kada čitava grupa prođe kroz izlaz poći će za njima kako bi čuvala leđa dvojici prijatelja.

I dalje ratoborno gundajući, Tabasko pođe ispred one trojice, bacajući preko ramena po glade na ruku ponovo skrivenu u džepu sakoa. Na drugom kraju sale preostala dvojica užurbala su se oko one trojice na podu, vraćajući ih svesti. Za koji trenutak, program u ovoj sali kluba »X« moći će da se nastavi kao da se ništa nije ni dogodilo.

Čovek kraj izlaza dobaci Pitu neku psovku dok je ovaj prolazio kraj njega. Kako je ninda očekivao, i on pođe za njim, uveren svakako da neko vreme u sali neće biti potrebe za njegovim prisustvom.

Nečujnim korakom ninda kroče za grupom. Čak i ovde pod hodnika bio je prekriven skupocenim tepihom, a vrata sa obe strane ništa manje raskošna nego ulaz u sale kluba.

— U redu je, momci! — reče ninda običnim glasom. — Ne moramo dalje!

Sve oko njega svedočilo je da Aneli ne štedi na udobnosti svojih gostiju. Svakako ni je bilo manje razloga za štednju ni kada se radilo o platanima za ljude iz obezbeđenja. Ovi pred njim bili su dobri davolski dobri. Videlo se to po manjevitijoj reakciji s kojom su gotovo istovremeno odskočili do zida i povukli svoje pištolje iz džepova.

Smešeci se, ninda raširi ruke da pokaže kako su prazne.

— To gvožđe vam nije potrebno, momci. Moj prijatelj i ja samo želimo da govorimo sa Aneljem. Ona gužva maločas izazvana je namerno; nismo želeli da neko drugi posumnja da održavamo veze sa njim.

— Je li? — onaj koji je sve vreme stajao kraj izlaza motrio ih je suženim očima, u ne doumici izvijajući tankim usnama. — Prokleta glup način za zakazivanje razgovora, ako mene pitaš, prijatelju. Mik, pretresi ih!

Cereći se jedan drugom, Leslie i Pit dopustiše drugom čoveku da im opipa odeću. Što se Pita tiče, on odista nije imao oružja, ali se kod ninde

mogao naći čitav arsenal minijaturnih, ali ništa manje smrtonosnih predmeta.

Ne da bi ih Mik mogao otkriti bez mnogo pažljivije pretrage za kakvu on očigledno nije imao smisla. Najzad, oražje je za njega bio pištolj, eventualno nož ili mala olovna palica. Sve drugo, po njegovom rezonu, nije bilo zanimljivo.

— Čisti su, mister Reynolds — reče on sa vidnim olakšanjem na licu, spuštajući cev svog pištolja. — Šta da radim s njima? Da skupim monke i malo ih naučim pameti, a?

— Ima vremena za to...

Reynolds ih je i dalje proučavao suženim očima, a pištolj je držao uperen tačno naniže u grud. Mnogo inteligentniji i iskusniji od Mika, naslućivao je da pred sobom nema obične protivnike.

— U redu — reče konačno. — Šta hoćete od Anelija, do đavola?

— Rekao sam ti — odvrati Leslie. — Razgovor.

— O čemu?

— Moja i njegova stvar, Reynolds. A ti nisi u našoj ligi da bi te to moglo zanimati.

— O? Važan dasa je li? Sve mi se više čini da mister Anelijeve ove noći neće imati vremena da te primi, prijatelju!

Leslie se ljubazno osmehnu, ali su mu oči bile tvrde poput čelika.

— A meni se čini da će ti Anelije dati nogu i potražiti pametnijeg čoveka od tebe kad dozna da mi nisi dopustio da ga vidim, Reynolds!

— Šta se to ovde događa? Ko su ta dvojica, Reynolds?

Od svih u hodniku, jedino je Ninda naslutila dolazak žene koja je iznenada progovorila zapovedničkim glasom. Njegovom sluhu nisu promakli šumovi sa druge strane vrata ispred kojih je stajao, čak ni tihi koraci upijeni debelim tepihom.

Izbliza, Brenda Latis bila je još zgodnija nego na podijumu. Pune, sočne usne, krupne oči pod talasima kose boje zrelog žita, lice gotovo nežno za njen stas.

Da, i miris uzbudljivog parfema i grudi koje se ubrzano dižu i spuštaju pod tankom haljinom...

Žena stvorena da opčinjava. Ninda je bio spreman da se

kladi kako je jedan od retkih muškaraca koji je uopšte obratio pažnju na okrutnu crtu oko njenih usta i hladan odsjaj u oku.

Ne obraćajući pažnju na Pitu koji je blistao od oduševljenja, žena se zagleda u Lesliejeve oči, na istoj visini od poda kao i njene. Sukob pogledima dvoju snažnih ličnosti trajao je nekoliko dugih sekundi, a onda ona nestrpljivim pokretom ukloni kosu sa lica i okrete se Reynoldsu.

— Dakle? Šta je bilo?

— Ova dva tipa žele da govore sa mister Anelijem, mislim, Mi... .

— Aneli sada nema vremena za njih — odvрати žena. — Isterajte ih odavde!

— Samo trenutak — osmehnu se ninda, ali mu nije promaklo kako se žena trgla na zvuk njegovog dubokog, muževnog glasa. — Bojim se da stvar nije tako jednostavna...

— Je li? — pogled hladniji od površine ledenog brega. — A zbog čega to, mister?

— Abakijan. To mogu reći samo Aneliju. Žao mi je...

— Priče — prezrivo reče žena, obrćući se na peti da kre-

ne prema vratima. — Škartiraj ih, Reynolds!

Dva pištolja uperiše se prema dvojici prijatelja, ali su oni, po ko zna koji put, delovali kao dobro uvežban duet, iako su napali na različite načine.

Tabasko Pit jednostavno se sručio na Miku pritiskajući ga svojom težinom uza zid. Stežući mu rukama podlakticu, tresnuo je šakom o zid, tako da je pištolj ispao na tepih.

Sledeći udarac bio je gotovo nepotreban, jer Mik vrisnu od bola i straha, dajući na znanje da mu otpor više ne pada na pamet, ali je Tabasko Pit spadao u one koji smatraju da zmiju treba tući samo po glavi.

Između Pitove pesnice i zida Mikova glava lupio odjeknu i on se sroza na tepih, tresući rukama i nogama kao pokvaren robot.

Duel ninde sa Reynoldsom trajao je mnogo kraće, iako su obojica bili mnogo opasniji borci od druge dvojice. Stvari zapravo tako i stoje. Samo u holivudskim tučama obračuni dugo traju; kod pravih majstora sve je gotovo za dve, tri, najviše pet sekundi.

Pre nego što je Reynolds do speo da dovede cev pištolja u liniju sa Lesliejevim telom, ovaj zadade munjevit udarac vrhom svoje lakovane cipele. Reynolds zaurla, osećajući kako mu se zglavak mrvli na zidu, ali taj krik nije trajao dugo. Udarac pesnicom u slepoočnicu utiša Reynoldsa i baciga na pod hodnika.

Tabasko Pit jednim udarcem umiri duet koji nije ni stigao da potegne oružje. Udarac glavom u glavu uvek je efikasan, a naročito kada obe glave pripadaju protivničkoj strani.

Razrogačenih očiju — i lepša nego ikada — Brenda Luis je zurila u prizor pred sobom. Veoma kratko.

Gipkošću i hitrinom rođene balerine, ona načini dug skok prema vratima kroz koja je maločas došla, ali je Tabasko Pit očekivao nešto slično i njegova široka ramena zatvoriše prolaz.

— A ne, dušice — cerio se, stavljajući joj ruke na ramena. — Ostani još malo u našem društvu, hoćeš?

Žena ustuknu, ali joj je glas i dalje bio arogantan kada je progovorila.

— Šta hoćete od mene? — procedi kroz zube.

— Ništa, mis Luis — reče ninda tihim glasom. — Sem da nas odvedete Aneliju.

Još jednom njihove oči spoji dug pogled, sve dok se žena zavodljivo ne osmehnu.

— Tvrđoglavi momci — reče. — Pa u redu... idemo Aneliju!

Put nije bio dug. Izmakavši se u stranu, Brenda glavom pokaza vrata pred kojima je zastala.

— Aneli je ovde — Je li to sve?

— Ući ćemo zajedno, mis Luis — reče ninda čvrstim glasom. — Bez kucanja.

Slegnavši ramenima, žena isturi grudi i priđe vratima. Otvorila ih je hitrim pokretom i graciozno se naklonila.

— Izvolite, gospodo!

Gledajući preko njenog ramena, Tabasko Pit procedi ga dnu psovku kroz zube. Ninda je već bio nekoliko koraka u nevelikoj prostoriji uređenoj kao radna soba poslovnog čoveka.

Čovek iza ogromnog pisaćeg stola verovatno je bio Aneli. Iako će i oni koji su ga do-

bro poznavali imati muke da ga identifikuju...

Gornji deo tela ležao je na površini stola tako da glava bude između opruženih ruku. Ono što je doskora bilo Anelijeve glava, jer mu je neko snažnim udarcem odozgo smrskao lobanju i proterao polomljene kosti u kaši mozga i krvi kroz debelu drvenu ploču stola.

Zgrada Instituta za sudsku medicinu u San Francisku po dignuta je u podnožju jednog od strmih gradskih bregova, tako da se nad nju nadnosi čitav grozd manjih drvenih građevina čiji stanovnici često proklinju beskrajne stepenice kojima se uspinju do svojih domova, ostavljajući automobile nekoliko blokova dalje.

Noću je zgrada uglavnom mi ma i tiha, jer službenici Instituta poštuju svoje radno vreme i ne smatraju da je bilo koji posao toliko važan da bi zbog njega morali da rađe i noću. Uglavnom su u pravu; bez obzira na broj ljudi

koju svakog dana izgube život u gradu, do njih retko kada dolaze tela oko kojih ima nešto više posla.

Čak i ove noći, sa suterenom zgrade preplavljenim mrtvim telima i ostacima mrtvih tela izvučenih sa dna zatona, svetlelo je samo nekoliko prozora na prvom spratu. Iza njih povremeno su se kretali ljudi u belim mantilima, bez žurbe obavljajući svoj morbidni po-

580

Čak i da je neko od njih pogledao kroz prozor, ne bi mogao videti senku koja je mirovala u tami na jednom od drvenih krovova stambene zgrade na padini iznad Instituta. Rekli smo već da je mrak prirodna sredina nindži; kada se nindža šunja po tami često ga ne može opaziti ni najoprezniji pas čuvar.

Pre svega, tu je kostim. Skrojen od guste crne svile koja oortava svaki mišić tela ninde, on ima samo dva uska otvora za oči čiji se kapci premazuju tamnom smesom, kako ne bi odale nindžu. Kostim dopunjava obuća od meke kože i širok opasač crne boje, ispunjen tajnim džepovima u ko-

jima se krije miniijturni arsenal opasnih predmeta.

Glavno oružje, međutim, no si se u kaniji ukoso preko leđa, tako da mu drška štrči nad levim ramenom ninde, odakle se može izvući jednim jednim hitrim pokretom.

To oružje je dugi mač, jedan od onih koji su iskovani pre mnogo stotina godina i o-kaljeni po zaboravljenom receptu starih japanskih kovača. Zove se katana i u ruci ninde smrtonosnije je od svakog drugog oružja koje je do sada izmislila ljudska rasa na ovoj planeti...

Šta je, zapravo, jedini ninda sa Zapada radio ove noći u susjedstvu Instituta?

Poseta klubu »X«, prethodne večeri, nije dala rezultate u istrazi koju je započeo, ako se ne računa poznanstvo sa Brendom Luis, Trag koji je vodio preko Anelija do onih koji su naručivali masovna ubistva ljudi, žena i dece bio je na krvav način prekinut.

Preostajao je, dakle, samo jedan način da se reši ova krvava enigma; pronaći zajednički činilac za sve te smrti i razlog zbog kojeg su svi ti lju

di nađeni na dna zatona ubijeni. Posle toga — možda — ta saznanja odvešće ga i do njihovog ubice, a onda...

Onda će stići osveta. Osveta strasnija od drugih osveta, jer je to osveta jednog ninde!

Sklapajući oči, Lesli još jednom oslušnu šumove uspavanog grada. Ništa u njegovoj blizini nije nagoveštavalo opasnost i on se lagano uspravi, podižući ruku sa miniijturnim lukom od elastičnog čelika čija je tetiva takođe od čelične žice.

I strela nameštena na tetivu i stishnuta prstima u rukavicama bila je kraća i deblja od obične, ali ne zato što je i sama bila izrađena od čelika, šupljinu u njenoj unutrašnjosti ispunjavala je tanka i čvrsta svilenka nit, otporna gotovo kao i čelična žica iste debljine.

Tetiva uz jedva čujan metalni zvuk posla strelu u tami po paraboli čije se teme nalazilo visoko nad glavom ninde, ali je on bio siguran u pogodak iako nije video mesto pod krovom Instituta u koje je nišanio.

Tup udarac o zid označi da se strelica zarila u cilj uda-

ljen dobrih trideset jardi i on oprezno zateže užu oprobavajući njegovu čvrstinu.

Nekoliko sekundi bilo je dovoljno da slobodni kraj užeta omota oko dimnjaka od solidnih cigala na krovu, snažno zatežući užu kako bi moglo podneti težinu njegovog tela. Bez oklevanja, on zakorači u prazninu, pridržavajući se rukama za nit nevidljivu u mraku.

Osvetljeni prozori sada su bili pod njim, ali on ne zastade da bolje pogleda šta se zbiva iza njih. U ovom položaju, pridržavajući se obema rukama za nit koja se i kroz rukavice usecala u dlanove, bio je izložen velikoj opasnosti, ali ga to nije sprečilo u izvođenju poduhvata dostojnog i najvestijeg cirkuskog artista.

Haragei je, srećom, čutao i on hitro prede poslednjih nekoliko stopa do hrapavog zida, a onda još jednom proveriti da li je strelica čvrsto zarivena u zid.

Pridržavajući se samo levom rukom, on lagano opusti telo niz zid. Među prstima desne ruke stezao je šuriken, zvezdu sa šest krakova obrađenih

finije od najfinijeg brijača, još jedno od smrtonosnih oružja nindži.

Noć proguta tihi zvižduk šurikena bačenog u tamu i njegova ivica glatko prerezu napeto užu. Lak trzaj, a onda tanka nit pade niz zid prema je dnom od neosvetljenih prozora na prvom spratu.

Zatežući obema rukama užu i odupirući se nogama o površinu zida, nindža lagano poče da se spušta, neprestano osluškujući, iako su mu do ušiju dopirali samo uobičajeni šušci.

A opet...

A opet, haragei je iz sekunde u sekundu pojačavao svoje signale u podsvesti, nagoveštavajući da se negde, u blizini, nalazi opasnost...

Kakva?

I gde?

Pre nego što će dotaći okno mračnog prozora prvog sprata, nindža se još jednom oštro zagleda u mrak ispod sebe, ali otuda nije dopirao nikakav šum niti se mogao videti kakav pokret.

Tanko čelično sečivo u njegovoj ruci načini krug na staklu i isečeni komad se sruči

na pod u prostoriji iza prozora. Šum razbijenog stakla nije bio previše snažan i izgleda da ga neko čuje bili su minimalni.

Alarmnih uređaja se bar ovoga puta nije morao bojati. Gradska uprava s pravom je smatrala da je takvo obezbeđenje suvišan trošak na instituciju u kojoj jednostavno nema šta da se ukrade.

Provukavši ruku kroz načinjeni otvor u staklu, ninda je lagano otvarao prozor, napinjući sva svoja čula. Prostorija je, međutim, bila prazna i tiha i odisała je mirisom kojim i čitava zgrada.

Mirisom smrti...

Spolja je dopiralo dovoljno svetlosti da bez teškoća zaobiđe nekoliko komada kancelarijskog nameštaja na svom putu do vrata. Naslonio je uho na njih i još jednom oslušnuo, a onda pritisnu bravu.

Vrata nisu bila zaključana, kako je i očekivao.

Na trenutak je sklopio oči, navikavajući se na bleštavu belu svetlost u hodniku, ali mu koncentracija nijednog trenutka nije popuštala. Do ovoga mesta dopirali su tihi glasovi

ljudi u susednoj prostoriji, zveket instrumenata, štopot pišaće mašine po kojoj je neko udarao već umornim prstima.

I miris. Uvek taj isti miris sredstava za dezinfekciju kroz koji se tvrdoglavo i uporno probija zadah mnogih mrtvih ljudskih tela...

Svežanj do sada završenih izveštaja o autopsiji leševa izvedenih sa dna zatona bez sumnje se nalazi na istom stolu sa kojeg dopire i šum pišaće mašine. Uredno otkucana gomila hartija, u pet ili šest primeraka, sa rečima koje hladnim medicinskim terminima opisuju ono što je svojim očima video pod površinom okeana.

Sve može biti gotovo za nekoliko sekundi. Hitrim pokretom otvoriće vrata, ubaciti kroz njih kuglicu sa uspavljujućim gasom i malo sačekati da počne da deluje. Posle toga...

Bio je na pola puta do vrata kada je u hodniku iza njega iznenada odjeknuo šum koji je označio da je stari rasklimani lift krenuo iz prizemlja.

Dva duga skoka unatrag, još jedna veština iz tradicije ninducua. Kada su se vrata lifta

bučno otvorila, on je već bio u praznoj prostoriji kroz koju je nekoliko trenutaka ranije došao.

Koraci. Četvorica ljudi koji znaju kuda su krenuli i zbog čega.

I još nešto... hodaju kao vojnici, složno, u korak...

Stisnuvši zube, ninda bešumno otvori vrata, propuštajući samo tračak svetlosti iz hodnika.

Da!

Njih četvorica nisu nosili uniforme, ali je zato svaki od njih imao kod sebe neko oružje...

Ne svako, u stvari. Poslednja dvojica imali su jedno oružje.

Bacač plamena.

Bacač plamena?

Vrata susedne prostorije odleteše u stranu od snažnog udara nogom. Zvuk udarca i tresak vrata o zid sliše se sa razdaljom iz dva automatska pištolja.

Ninda s naporom priguši impuls koji ga je gotovo već povao u hodnik, za leđa ubicama. Bilo je prekasno da nešto učini za ljude u susednoj prostoriji, a ovi ovde, ubice, mogu

ga odvesti do onoga koji je hladnokrvno zamislio plan za uništenje ostataka njegovih žrtava...

Odjek rafała još je odjekivao hodnikom kada je počeo da hući bacač plamena, zaliva jući vatrom ostatke mrtvih tela po stolovima.

Ninda na trenutak zadržadah; smrad koji se kao gusti talas iznenada raširio unaoko lo grebao je nosnice, grlo, pluća, nagonio suze na oči.

Dvojica ubica, oni sa pištoljima u rukama, hitali su prema vratima lifta kako bi što pre umakli od zadaha svog nedela. Jedan od njih, krupan, visok čovek sa ridom kosom i bradom pritiskivao je levom rukom za grudi svežanj rasturenih hartija ispisanih mašinom.

Ninda stisnu zube. Zbog tih hartija on je i došao ovamo; da li da ih sada zgrabi, pobije trojicu napadača i od onog četvrtog izvuče istinu o njegovom poslodavcu?

Ne!

Neće biti vremena za to, jer je negde u zgradi monotono počeo da zavija protivpožarni alarm. Isti takav signal u ovom

času primaju i vatrogasci i policajci; za pet, najviše deset minuta, okolinu Instituta preplaviće ljudi u uniformama. On sam mogao se uvek izvući, ali sa zarobljenikom — ne!

Vukući svoj nezgrapni aparat, kraj njega protrčase ona dvojica sa bacačem plamena, teško dišući. Vrata lifta sklopiše se za njima i ninda izlete iz skrovišta i pohita ka stepeništu.

Nije morao ni da pogleda susednu prostoriju kroz čija su otvorena vrata navirali talasi gustog crnog dima. Ovi ljudi bili su profesionalci i svoj prijav posao svakako su obavili do kraja, ne ostavljajući praktično nikakve tragove.

Hitao je niz stepenice dugim skokovima, svestan da ne sme dopustiti zločincima da previše izmaknu. Vozilo kojim su došli do zgrade biće brzo i jako, a on mora izgubiti nekoliko dragocenih minuta da stigne do mesta gde ga čeka Tabasko Pit, za volanom specijalno preuređenog »bjuika« sobnog da se nosi sa svakom stvari na četiri točka osim automobila »formule 1«.

Ali...

Ninda se ukopa u mestu i odskoči do zida, dodirujući prstima desne ruke dršku katana.

Odozdo, sa stepeništa koje je vodilo u suteran, prema nje mu se sporo, preteći, uzdizao oblak istog onakvog crnog i smrdljivog dima, a pred njim je, pokrivajući maramicama lica, trčala čitava grupa ljudi sa pištoljima u rukama...

Trčali su pognutih glava, uz državajući se od kašlja. Njih trojica, a za njima još četvorica, vukući dva bacača plamena.

Ekipa koja je uništila ostatke mrtvih tela u suteranu Instituta. Ma ko da je vodio ovaj posao obavljao ga je hitro, hladnokrvno i veoma organizovano.

Onaj koji je trčao prvi kriкну kad shvati da im je put najviše preprečila figura u crnom koja kao da je iznikla iz poda. Ruka sa pištoljem počela se diže, ali je katana sa karakterističnim šumom već izle-

teo iz korica i padao • prema njegovoj glavi.

Katana fijuknu dva puta, sasvim kratko. Ninda dovrši svoj skok time što ispruženom levom rukom pogodi u lice trećeg čoveka i baci ga unazad, pod noge četvorki sa bacačima plamena.

Levo i desno od njega, u oblacima masnog crnog dima, dva tela zakoprcase se na stepenicama, zalivajući ih debelim mlazevima krvi iz presečenih arterija. Katana je pogodio sa preciznošću hirurškog zahvata i sa dva kratka udarca gotovo odvojio glave dvojice ljudi od tela.

Čovek koji je u rukama nosio glomaznu cev bacača plamena, zaurla i zaustavi se, podižući svoje oružje. Kratka cev povezivala ga je sa rezervoarom goriva na leđima njegovog pratioca; lak pritisak prsta biće dovoljan da iz cevi sukne plameni jezik i sprži protivnika pred njima kao neopreznog moljca na plamenu sveće.

Ali se leva ruka ninde u međuvremenu dotakla opasača, podigla naviše i spustila, sve to u vremenu potrebnom za jedan treptaj oka. Kratki, teš-

ki nož širokog sečićva zari se u zid, prekidajući na svom putu cev za dovod goriva i dajući nindi nekoliko desetina sekundi da dovrši svoj napad.

Novi skok ga je digao visoko nad glave četvorice ljudi koji zauriaše od straha; zbije ni u gomilu na uskom stepeništu nisu mogli umaći, nisu se mogli čak ni efikasno bra-

Još uvek u vazduhu, ninda zadade dva istovremena udarca kolenima u bradu i grudi najbliže dvojice, a onda se dočeka na noge. Pod njegovom težinom i energijom skoka za kreka grudni koš čoveka koga je malo pre toga bacio unazad udarcem pesnicom.

Gomila pomešanih ljudskih tela valjala se pod njegovim nogama u sve gušćim oblacima dima koji kao da se lepio za pluća, gašeći nindu. Okrećući leđa nemoćnim protivnicima, on potrča prema holu, za onima koji su u ovom času bili mnogo važniji zbog hartija koje su nosili iz Instituta.

Niko od petorice oborenih ljudi nije ni primetio sićušnu kuglu koja je preko ramena ninde poletela u njihovom pra-

veu. Niko od njih, na kraju, nije ni shvatio šta se dogodilo.

Istorija kaže da je barut pronađen u Kini, ali da je usavršavan u zapadnim civilizacijama. Istorija, međutim, ne zna da je veština izrade baruta i eksploziva dugo držana u tajnosti i prenošena s kolena na koleno u skrivenim hramovima, odakle su je kasnije preuzele japanske ninde.

Formula eksploziva kojim je bila ispunjena kuglica ne veća od dečjeg klikera bila bi dovoljna da njen prodavac stekne ogromno bogatstvo, ali se još nije našao taj koji bi je prodao...

Efekti eksplozije bili su užasni; crveni plamen na trenutak se probio kroz crni smrdljivi dim, a čitava zgrada se zatresla. Usko stepenište pretvorilo se u široku topovsku cev niz koju su poleteli neprepoznatljivi komadi ljudskog tela, delovi betonskih stepenika, čelične ograde, bacača plamena čiji su rezervoari na trenutak pretvorili okolinu u zažareni pakao.

Ninda je bio već daleko kada je stigao udarni talas eksplozije odnoseći pred sobom

kao pero velika staklena vrata na ulazu u zgradu pred kojima u lokvi krvi leži telo čoveka u uniformi čuvara. Dugim skokovima hitao je preko parkinga osvetljenog samo crvenkastom svetlošću plamena koji je lizao kroz prozore prvog sprata noseći sa sobom miris sagorelog ljudskog mesa.

U daljini su zavijale sirene vatrogasaca i policije, ali je njihov dolazak u ovoj situaciji bio sasvim sporedan faktor. Pogled ninde bio je uprt u vozilo na drugom kraju parkinga, veliki stejsovagon čiji je motor grmeo pod nervoznim rukama vozača.

Još jedno vozilo, malo dalje, u senci drveta čije su se grane povijale naniže. I njegov motor radi, a vrata na bližoj strani su širom otvorena...

»Čekaju da stignu ona sedmorica«, prolete nindi kroz glavu. »S malo sreće, stići ću do njih pre nego što...«

Haragei gotovo vrisnu u po-dsvesti i ninda naglo promeni pravac kretanja, odbacivši se levom nogom od asfalta klizavog od ulja. Dugi skok, paralelan s tlom, daleko od kiše

metaka iz automatskog oružja koja zasu asfalt, odbijajući se sa prodornim zviždukom.

Dotakavši tle samo desnom rukom, ninda se ponovo odbi kao elastična gumena lopta i još jednom promeni pravac skoka, nestajući iz vida strelcu u prvim kolima iza kamioneta ostavljenog na parkingu. Meci zadobovaše po njegovoj ceradi, ali ninda bolje od svih drugih zna ju u kolikoj je prednosti protivnik koji neprestano menja svoj položaj.

Novi dugi skok koji ga samo na trenutak dovede u vidno polje strelca. Na najvišoj tački svog leta, ninda kratkim trzajem izbací šuriken iz desne ruke da bi se trenutak kasnije ponovo našao u zaklonu.

Blesak iz cevi služio mu je kao orijentacija i zato šuriken pogodi strelca u grudí visoko pod grlom, odbacivši ga kao udarac pesnice od spuštenog prozora kroz koji je gadao.

— Kidaj! — jasno dopre glas do ušiju ninde. — Kidaj, boga mu!

Motor zauria i kola se zaneše, jureći prema izlazu sa parkinga. Ninda je već bio na najvišoj tački novog skoka koji ga dovede do suprotne strane drugog automobila.

Vozač je bio na svom mestu, sa automatskom puškom u rukama izbačenom kroz prozor na njegovoj strani. Buljio je u zgradu osvetljenu orvenkastim plamenom, a ramena su mu se tresla.

Ruka ninde dotakne bravu vrata na drugoj strani. Zaključana.

Prva kola izbiše na ulicu, škripeći gumama u pokušaju da oštro skrenu. Vozač je bio neoprezan i ona se zaneše, po prečke pogađajući stub ulične svetiljke.

Vremena za oklevanje nije bilo; unoseći svu energiju svojih mišića u udarac, ninda zamahnu desnom rukom.

Tresak razbijenog lima. Kratkim pokretom ninda otrže polomljenu bravu sa njenog mesta uz vrisak iznenađenja čoveka na mestu vozača koji okrete na tu stranu lice blede od straha.

Odbacivši se nogama od tla, ninda polete paralelno sa sedištem, ispružajući pesnice. Po dlaktica, nespretno podignuta u pokušaju vozača da se zaštiti, suvo krenu. Nošeno užasnom energijom naleta jednog ninde, telo vozača ispade na asfalt, noseći pred sobom vrata otrgnuta sa šarki.

Ispravljaajući se na mestu vozača, ninda naglo dodade gas i kola jurnuše. Škripu gama u jednom kratkom trenutku pre kide tup prasak s kojim je pod levim zadnjim točkom prsila lo banja čoveka na tlu.

Begunci su već bili na ulici, stotinak jardi dalje, neprestano povećavajući brzinu. Vešto zaobilazeći nakrivljeni stub sve tiljke, ninda dade nekoliko kratkih signala svetlima.

Tabasko Pit, skriven u seneci drveća malo dalje uz ulicu, shvatiće da je njegov prijatelj u drugim kolima i pridružiti se poteri. Za pojačani motor »bjuika« biće prava dečja igra da dostigne nezgrapni stejšn-vagon.

Kola pred njim naglo izbiše na najviši deo ulice, tako tipičan za brežuljke na kojima je građen San Francisko, odskočiše odvajajući sva četiri točka od tla i izgubiše se iz vida iza vrha brega. Umesto njih, pokaza se zahuktalo crveno čudovište vatrogasnih kola koje je jurilo zavijajući sirenom.

Tri bloka dalje nalazila se petlja koja vodi na auto-put za San Mateo i dalje. Hoće li oni odabrati brzo bekstvo ili

pokušati da umaknu u spletu ulica ispod petlje i iza nje?

Sklapajući oči da ih zaštiti od bleska farova policijskih i vatrogasnih kola koja su mu jurila u susret, ninda potraži pogledom crna kola pred sobom. Držala su se sredine kolovoza, neprestano povećavajući brzinu i koristeći činjenicu da je ulica u ovo doba noći potpuno prazna.

U ogledalu vide kako mu se naglo približava Pitov »bjuika« i on pomeri kola udesno kako bi načinio mesta svom prijatelju, smanjujući brzinu i naginjući se kroz prazni otvor vrata.

Pit je odmah shvatio šta znači dati znak levom rukom ninde. Naginjući se preko susednog sedišta, on otvori vrata na desnoj strani pridržavajući ih rukom da ih otpor vazduha ne bi ponovo zalupio.

Čak i najiskusniji holivudski kaskaderi zavrteli bi glavom kada bi im neko ponudio da pri brzini od sedamdeset, osamdeset milja na čas preskoče u drugo vozilo koje se kreće paralelno sa njihovim.

I pri tom da još upravljaju njime? Ne, mister, ni za milion dolara!

Ispuštajući volan, nunda se nogama i rukama odbaci od poda i sedišta. Skočio je unapred, računajući sa otporom vazduha koji će ga na trenutak zadržati.

Čelični prsti sklopiše se oko sedišta u »bjeliku« i on bez napora uvuče svoje telo u unutrašnjost kola. Prituče ruku i vrata se zalupiše za njim.

— Ju-piii! — vrisnu Tabasko naglo dodajući gas. — Sad ćemo tek videti šta sve može novi motor u ovoj krtiji!

Iza njih, napušteni stejšn-vagon još stotinak jardi držao se sredine ulice, a onda ga neravnine na kolovozu skretoše udesno, prema mračnim ulazima u dugi niz stambenih zgrada.

— Još malo posla za vatrogasce — primeti nunda, pokazujući glavom prema vatrenoj kugli koja izbi kraj jednog od zidova posle sudara čiji je zvuk dopro čak do njih. — Ovo će im biti nemirna noć!

— Šta se, do đavola, tamo dogodilo? — upita Tabasko. — Ko su tipovi koje gonimo?

— Još ne znam... ali znam da je njihov šef došao na istu zamisao kao i mi. Upali su

i uništili bacačima plamena sva mrtva tela izvađena iz zatona i odneli sa sobom zapisnike sa obdukcije.

— Prokletstvo! Tip brzo misli, nema šta!

— Da. Najpre Aneli, a sada leševi ranijih žrtava. Veoma hladnokrvno utire sve tragove koji bi mogli dovesti do njega.

— Boga mu... znači li to da onim momcima napred nekako moramo oteti sve te hartije, a?

— Upravo to, Pite. Bojim se samo da ih ne unište pre nego što ih stignemo. Gledaj, idu na petlju, žele na auto-put!

— Budale! Na pravom putu neće proći ni tri minuta, a mi ćemo im biti na leđima!

Iako su auto-put za San Mateo i dalje na jug, prema Los Angelesu i granici sa Meksikom, u ovo doba noći gotovo ispunjavale ogromne drumske krstarice, koristeći vreme kada drugi vozači obično spavaju, njegovih šest traka sa svake strane ostavljale su dovoljno prostora za brzu vožnju. Stejšn-vagon doslovno polete izbiivši na najbržu traku, ali je stečena prednost bila samo prividna.

— Ha-ha-ha! — nasmeja se Tabasko Pit prezrivo. — Ha, ha! Gospodo, držite svoje šešire, dolazim!

»Bjuik« poskoči, ostavljajući za sobom dug trag sagorele gume. Već posle nekoliko sekundi i beguncima je moralo biti jasno da u ovakvoj poteri nemaju izgleda ni koliko moljac u paklu.

— Nećeš skinuti taj kostim. Les? — upita Tabasko, ne skidajući pogled sa kolovoza. — Pri ovoj brzini, uskoro će se pojaviti neki policajci i pokušati da nas zaustave, znaš.

— Ako nas stignu, reći ću im da idem na maskenbal — nasmeja se ninda. — Samo ti vozi. Pite.

— Nas da stignu? Pih! Govorim to zato što se može dogoditi da postave prepreku na putu ispred nas, čoveče!

— Neće imati vremena za to. Stići ćemo one momke pre nego što policajci uspeju da se dogovore u čijoj smo nadležnosti!

— Možda i pre nego što mi stiš... Pogledaj, maločas su se ta kola toliko zanela da ih zamalo nije zakačila ona velika cisterna!

— Vidim, Pite! Hmmm... ne bi bilo dobro da slete sa puta, bar ne na ovom delu iznad Zaliva.

— Tačno, boga mu! Ne bi valjalo da ostanemo bez tih hartija? Šta da radimo?

— Ništa. Bar za sada. Dopusti da neko vreme drže rastojanje, tako da pomisle da imaju izgleda da nam umaknu. Sačekaćemo pogodan trenutak, a onda im se iznenada približiti, koristeći zaklon kamiona.

— Hmmm... videćemo da li će tvoj plan upaliti, ortak!

Pre ili kasnije na jednom od glavnih drumova Zapadne obale naići ćete i na vozače ogromnih drumskih krstarica koji nisu tako strpljivi kao njihove kolege, bilo da im se odi sta žuri, bilo da žele da do maksimuma iskoriste snagu svojih moćnih motora.

Jedan takav upravo se sada našao ispred njih i prešao na levu stranu koristeći prostor koji mu je otvorio stejšn-vagon sa beguncima. Trubeći snažnom sirenom upozoravao je kolege ispred sebe da nailazi i verovatno se zadovoljno cerio dok je preticao jedno po jedno veliko vozilo.

— Sad, Pite!

Podsticaj zapravo nije ni bio potreban, jer Tabasko Pit dodade gas i doslovno se zalepi za zadnji deo cisterne koji je šetao levo i desno, zaklanjajući ih na neko vreme od pogleda begunaca. Pogled mu je bio uprt u traku desno od njih, jer jedino tu bilo je izgleda da se stvori praznina u kojoj bi mogli zaobići cisternu i naći se odmah iza progonjenih.

Da!

Potpuno mirnog lica, Tabasko Pit drsko ugura »bjuik« u minimalni prostor između dva ogromna kamiona i iskoristi ga da neke pola milje vozi paralelno sa cisternom, vrebajući trenutak da pretekne i nju.

Ta prilika brzo se ukazala, jer profesionalni vozači po pravilu vole da izbegnu situacije u kojima manijaci u brzim kolima progone jedni druge. Kamion ispred njih oslobodi prolaz prelazeći u susednu traku i »bjuik« jurnu napred, pristižući stejšn-vagon.

— Halo! — prodera se Tabasko veselo mašući rukom za panjenim licema u kolima pored njih. — Ovde smo!

Možda je to što su se iznenada pojavili u neposrednoj blizini bila greška, a možda

jednostavno nervi vozača nisu mogli da izdrže dugotrajnu naпетост.

Ko zna zbog čega, tek čovek je naglo pritisnuo kočnicu i teška kola su se zanela na glatkom asfaltu. Sa psovkom na usnama Tabasko Pit dodade gas.

Ninda se okrenuo u pravom trenutku da vidi kako cisterna nosi pred sobom crna kola kao da su dečja igračka, kako i sama nekontrolisano skreće ulevo, prema čeličnoj ogradi koja ih je odvajala od suprotne trake autoputa.

Gužvanje lima, kao kada čovek nogom gnječi prazne konzerve, samo mnogo bučnije, a onda eksplozija rezervoara sa gorivom.

Stejšn-vagon planuo je kao šibica i vatrena kugla u deliću sekunde osvetli gomilu lima zgnječenu između prednjeg dela cisterne i čelične ograde.

Pit pritisnu kočnicu.

— Ne — reče ninda. — Produži... do prve petlje koja nas može vratiti na suprotnu traku.

— Misliš da...

— Oni su svi mrtvi, Pite. A što se hartija tiče... pogledaj...

Plamen je kao gladna zver proždirao prednji deo cisterne, približavajući se ogromnom rezervoaru na točkovima. Još koju sekundu i prostor prečni ka stotinak jardi pretvoriće se u plameno more...

Ljudi tvrde da je naći određenog čoveka — ili ženu — u velikom gradu zadatak jednak onom poslovičnom traženju igle u plastu sena. To nije tačno. Naravno, pod uslovom da poznajete grad i da se onaj koga tražite ne krije od vas.

Čak i najusamljeniji stanovnici velegrada imaju određen krug u kojem se kreću i iz kojeg retko izlaze. Možda je to autobuska linija kojom se voze, bioskop u koji redovno odlaze, lokal u koji određenog dana navraćaju na uobičajeno piće pred spavanje, svejedno.

Ukratko, svaki od stanovnika velegrada ima neko svoje mesto gde ga možete pronaći odmah ili posle izvesnog broja pokušaja...

Što se Tabasko Pita tiče, i on je imao svoju »rupu«. Dvo-

rana za bilijar u lučkom delu grada, poznata pod imenom »Mortimer« po svom barmenu, a ne po vlasniku lokala, ćutljivi Kinezu koga niko nikada nije ni viđao među posetiocima, privukla je Pita najpre dobrim pivom koje je stizalo direktno iz Australije, a onda je tu stekao i nekoliko prijatelja koji su imali slične ukuse kao i on.

Kod »Mortimera« je Pit proveo gotovo sve svoje slobodne trenutke, sa bilijarskim štapom u jednoj i kriglom piva u drugoj ogromnoj šaci. Naravno, kada je bio loše raspoložen, kao sada.

— Halo, Pite — doviknu iz ugla Loni, još jedan stalni posetilac i ljubitelj bilijara. — Hoćemo li jednu?

— Može — sleže plavokosi džin ramenima. I pored Lesliejevih uveravanja da nije on kriv, još uvek se grizao zbog ishoda potere za ubicama iz Instituta, što se jasno videlo na njegovom licu. — Večeras imaš đavolski dobru priliku da konačno dobiješ jednu partiju ove godine!

Te večeri, međutim, gomili zadivljenih gledalaca nije bilo dato da sačekaju kraj obraču-

na dvojice vrsnih majstora bi lijarškog štapa. U času kada je napetost dostigla vrhunac, Pitu sa leđa priđe sitan čovek sa šeširom navučenim duboko na čelo, možda zato da prikriva neprekidno tizanje levog očnog kapka.

Čak i sa nekoliko velikih krigli jakog australijskog piva pod opasačem, Tabasko nije zaboravljao na opreznost. Nimalo slučajno, čovek morao da zastane kako mu se deblji kraj štapa ne bi zario u trbuh.

— Hej! — reče, on nervozno se osmehnuvši. — Polako, ortak! Imam samo jednu poruku za tebe, ništa više...

— Poruku? Od koga?

— Od jedne dame.

Pit se počea vrhom štapa između očiju.

— Siguran si u to, prijatelju? Dame u ovaj kraj ne zalaze, znaš... Ta tvoja je prava dama, a?

— Sasvim sigurno.

Pit pređe pogledom po krugu lica koja su s naporom prikrivala radoznalost, a onda sa uzdahom odloži štap na sto i isprazni kriglu s pivom.

— Zao mi je, Loni — dobaci preko ramena. — Završićemo partiju drugi put, važi?

Sledeći sitnog čoveka kome se iznenada veoma žurilo, Pit oprezno zastade na izlazu iz lokala i pređe pogledom po okolini, praveći se da ne vidi veliki beli »mercedes« parikiran tačno ispred ulaza.

— Gde je ta tvoja dama, ortak? — upita s nevinim izrazom na licu. — Ako je ovo neki trik, ja ću...

— U kolima, čoveče! — čovek se neprestano nervozno osvrtao oko sebe. — Pridi, šta si se ukipio!

— O?

Pit načini nekoliko opreznih koraka preko trotoara, saginjući se da zaviri u kola. Čak i da ništa nije sumnjao, upozorilo bi ga ukočeno držanje vozača koji je nešto očigledno skrivao u ruci opuštenoj niz tolu.

Ulična svetiljka jasno mu pokaza senke dvojice ljudi koji su se odvojili od zida i krenuli prema njemu, nastojeći da budu savršeno tihi.

I ne samo to. Žena na zadnjem sedištu sedela je tako da joj svetlost jasno obasja lice i dugu kosu boje zrelog žita...

Gle, gle! — reče sa oduševljenim izrazom na licu. —

Dražesna Brenda Luis, tako mi boga! Kakvo prijatno iznenađenje, čoveče!

— Zavisi od tačke gledišta prijatelju — reče jedan od one dvojice iza njegovih leđa. — U džepu mantila držim pištolj uperen tačno u tvoju kičmu. Otvori vrata i pristojno sedi pored dame da on slučajno ne bi opalio!

Pit se uspravi i lagano okrete. Opuštena donja vilica trebala je da dočura iznenađenje na njegovom licu, ali su iza te maske oči pažljivo vrebale tre nutak za napad.

— Ne čini to! — zareža drugi revolveraš. — Ludače, ovo nije šala!

Pit odmahnu glavom i rezignirano sleže ramenima, a onda se okrete i prignu kao da želi da otvori vrata »mercedesa«.

Znao je da ga pratioci Brende Luis žele živog i zato je rizik u onome što se spremao da pokuša zapravo bio veoma mali. Pištolji su tu samo da bi ga zaplašili i naveli da uđe u kola pre nego što gužva na ulici izazove nečiju radoznalost.

Krupna i naizgled nezgrapna pojava Tabasko Pita iznena-

dila je svojom brzinom mnoge protivnike i ova dvojica bili su tek poslednji u veoma dugom nizu. Pre nego što su i shvatili da se on pokrenuo, našli su se u medvedem zagrljaju, sa nogama koje mlatara ju visoko iznad trotoara.

Jednim zamahom Pit ih bací preko sebe, na krov »mercedesa« koji tupo odjeknu od dvostrukog udarca, a onda se okrete podižući moćnu pesnicu.

»Prokletstvo«, prolete mu kroz glavu, »šta ja ovo radim?« Kakva korist od toga ako zgnječim ova dva tipa kao bube? Ženska će umaći, a onda...»

Zastao je, kao da razmišlja da li da pobegne ili nastavi borbu i to oklevanje dalo je priliku onome koji se brže oporavio da otvoreno izvuče pištolj iz džepa i uperi mu ga u stomak.

— Ne pucaj! — užurbano reče Tabasko dižući ruke. — Ne pucaj, do đavola, ući ću u ta prokleta kola!

Drugi čovek nemoćno skliznu niz bok kola, pridržavajući rukama razbijeni nos koji se našao između njegove gla-

ve i krova »mercedesa« u času kada je završio kratki let.

Tvom ortaku je loše — isceri se Pit priskačući povredom čoveku. — Čekaj, prijatelju, ja ću ti pomoći da sedneš u kola.

Praćen iznenađenim pogledom čoveka sa pištoljem u ruci, on se užurba oko njegovog partnera, ne obraćajući pažnju na krv koja je lptala iz razbijenog nosa.

Samo polako — brundao je, saginjući se čak do tla da bi gurnuo u kola noge ošamućenog čoveka. — Gle, i cipela ti se odvezala, do đavola, Evo, sad ćemo mi to...

— Dosta te komedije, boga mu! — dreknu čovek s pištoljem nervozno se osvrćući, kao maločas onaj mršavko u šeširu koji je na volšeban način ispario čim je gužva počela.

Ulazi u kola, proklet bio!

— U redu, u redu! — progunda Tabasko otvarajući zadnja vrata. — Mora da još ni su pištoljem terali u tvoje društvo, draga?

Brenda Luis prezrivo frknu povlačeći se u ugao kako bi oslobodila mesto za čoveka s pištoljem koji hitro uskoči za Pitom i zalupi vrata. Kao da samo to čeka, vozač dodade

gas i »mercedes« pojuri ulicom, zaobilazeći retka vozila.

Ugodno zavaljen, Pit opruži nogu, dotičući čitavom dužinom butinu Brende Luis. Ona ga iskosa pogleda, ali ne pokuša da izbegne dodir. Pri raznobojnim svetlostima spolja, međutim, njeno lice bilo je tvrdo i ukočeno kao maska.

— Kuda idemo? — radoznalo upita Tabasko, osvrćući se oko sebe. — U Kinesku četvrt? Zar ti večeras ne nastupaš, draga?

Čovek s njegove desne strane grubo mu zari cev pištolja u rebra.

— Zaveži! — procedi kroz zube. — Već sam sit tvojih duhovitosti, do đavola!

Cereći se, Pit malo čvršće pritisnu svoju nogu uz nogu žene i namesti se udobnije, sklapajući oči. Otvarao ih je samo povremeno da bi proverio kojim ga putem vodi tajanstvena družina u belom »mercedesu«.

Polu sata kasnije shvatio je da skrovište njegovih novih poznanika nije ni u jednom delu grada koji je poznavao kao svoj džep, jer je »mercedes« pojurio uskim asfaltnim putem koji je vodio do same obale Zaliva.

Taj deo pripadao je ljudima dovoljno bogatim da velikim hrpama zelenih novčanica kupe sebi malo mira i tišine. Sa obe strane puta nalazile su se vile u raznim stilovima, a jedino zajendčiko bile su im visoke ograde ili zidovi i parkovi koji su štitili zgrade od radoznalih pogleda.

»Mercedes« iznenada skreće na stazu koja je vodila prema samoj obali i nekoliko minuta kasnije njegovi točkovi zatutnjaše po drvenom molu kraj koga se njihala oveća jahta.

— Poslednja stanica! — reče čovek s pištoljem otvarajući vrata. — Hajde, ispadaj!

— Ti nećeš s nama, dušice? — isceri se Pit ženi koja je ukočeno gledala pred sebe, ali ga ne udostoji odgovora. Vrteći glavom, on izađe na mol i osvrte se oko sebe.

— Hajde! — zapovedi drugi čovek mašući pištoljem. Glas mu je zvučao potmulo pod maramicom kojom je još uvek pritiskivao okrvavljeni nos.

Tabasko Pit baci pogled na mračne talase pred svojim nogama, savlađujući jezu koja ga je iznenada obuzela.

»Ova zamisao iz časa u čas izgleda mi sve lošija«, reče u sebi. »U redu, lepo je to što sam otkrio još jedan trag do bande ubica, ali šta ako i ja završim na dnu Zaliwa sa botonskim blokom vezanim za noge?«

— Kreći već jednom! — za reča onaj drugi revolveraš. Nećemo ovde stajati celu noć, boga mu!

Tabasko Pit je neko vreme pratio pogledom »mercedes« koji je ponovo zatutnja po daskama mola, a onda se okrete motiču koji je vodio na jahtu i sinelo zakorači na njega, kao da ne primećuje dve crne cevi uperene u leđa.

Činilo se da je jahta jedan od onih avetinjskih brodova za koje mornarske legende tvrde da će do sudnjeg dana lutati okeanima. Nigde ni tračka svetlosti, nigde žive duše na besprekorno čistoj palubi osvetljenoj samo mesečinom.

— Dole! — zapovedi njegov pratilac kad Pit zastade pred stepeništem koje je vodilo pod palubu.

— U taj mrak? Čoveče, nećeš imati nikakve koristi od mene ako dole slomim vrat!

— Nikakva šteta! Hajde, silazi!

Pridržavajući se za zategnuto uže i oprezno opipavajući nogom, Pit se lagano spusti do kraja stepeništa. Ispružajući ruku on pred sobom napipa za vesu od nekog gustog, teškog materijala.

— Skloni zavesu i uđi! — reče jedan od one dvojice. Obojica su ostali na palubi i njihove siluete ocrtavale su se na svetlijoj pozadini neba.

Tabasko Pit stisnu zube, ali ovo sada bilo je već pitanje časti. Podigavši ruku, on odgur-nu zavesu i prođe u sledeću prostoriju.

Zavesa se od sopstvene težine vrati na svoje mesto i on ostade u potpunoj tami.

— Hej, ima li koga? — reče glasno Tabasko. — Ako ne koga ima, neka pozove električnu centralu i javi da je nestalo struje!

Tišina...

Pit ispruži ruku da bi dotakao drveni zid kabine, a onda se bešumno priljubi uz njega i iz džepa pantalona izvuče drugu ruku sa upaljačem.

Podigao je opruženu ruku do visine ramena i kresnuo, sužavajući oči da ga iznenadna svetlost ne bi zaslepela, u-

pravo onako kako ga je učio ninda...

Plamičak je treperio svega sekund ili dva pre nego što ga je ugasio iznenadni pokret vazduha, ali je i to bilo dovoljno za Pita da jednim pogledom obuhvati ono što se nalazilo pred njim.

Nikakvo čudo što je kabina tako tiha. Pored njega, u njoj se nalazio još samo jedan mr-tvac...

Čovek nije morao da bude ninda da bi osetio kako kod »Mortimera« ne vlada uobičajena opuštena atmosfera. Lesli je to shvatio istog trenutka kada je ušao i po navici prešao pogledom po nevelikoj sali.

Tamo, kraj bilijarskog stola, grupica ljudi napetih lica koji o nečemu živo raspravljaju. Obična svađa, ili...?

— Eldridž!

Iz grupe u uglu žurno se izdvojio čovek koga je prepoznao. Loní, Pitov prijatelj; jedini koji je povremeno uspe-vao da pobedi Tabaska u bilijaru.

Sada je već znao da se Pitu nešto dogodilo i vilice mu se stiskoše u pokušaju da savlada gnev. Prokleta budala, nije valjda ponovo načinio neku glupu grešku?

Olakšanje je bilo vidno na Lonijevom licu kada je počeo užurbano da govori, tihim glasom.

— Baš dobro što ste naišli, jer više nismo znali šta da radimo. Vilers je predložio da zovemo policiju, ali, do đavola, ni Pit nikada nije voleo mornike u plavom, pa smo onda...

— Šta se dogodilo, Loni?

— Da, boga mu! Pita su odveli...

— Ko? Kada?

Loni pređe rukom po čelu mokrom od znoja u očiglednom pokušaju da sredi misli.

— Pa, to je bilo ovako. Taman sam ja bio na redu da igram kada je ušao jedan žgobjavko sa ščišrom i rekao Pitu da ga traži jedna dama. Prokletstvo, imao sam taman lepu prednost da ga...

— Video si tu damu?

— N-ne... U stvari, ona je sve vreme sedela u bojom »mercedesu« pred ulazom. Samo

su njih dvojica bili napolju, znate, ali ih Pit nije mogao videti kada je izašao. Mora da su se sakrili u ulazu kod Aleka, tamo nema svetla već mešecima...

— Koja dvojica? Šta su učinili Pitu?

— Ne znam ko su, ali se su mi je videlo da su revolveraši. Ja i još neki smo gledali kroz onaj prozor tamo, zanimalo nas je kako izgleda dama zbog koje Tabasko napušta partiju bilijara...

— Pit je ušao sa njima u »mercedes«, je li tako?

— Jeste... U stvari, nije odmah. Najpre je ščepao ona dva tipa i bacio ih na krov kola, časna reč! Uh, što je bilo veselo, boga mu!

— A onda?

— Onda je jedan potegao pištolj — skrušeno reče Loni.

— Razmišljao sam da li da ga s leđa potegnem kriglom kroz prozor, ali sam se bojao da ne pogodim Pita... A onda, kao da se i on nekako umirio i pristao da pođe sa njima. Boga mu, čak je pomogao jednom od njih da uđe u kola!

— I to je sve?

— Sve... — Loni se počea po glavi. — Hmm... da li je trebalo da mu pomognemo, a?

— Ne, Loni. Samo biste se be izložili opasnosti. Ti momci ne bi oklevali da pucaju, znaš. To se dogodilo tamo, baš pred ulazom, je li?

— Aha... još se vidi krv na asfaltu. Jedan od tipova aterirao je pravo na surlu kad ga je Pit bacio!

— Hvala, Loni! — dobaci ninda već preko ramena, hita jući prema izlazu. — Siguran sam da ti ovu uslugu Pit nikada neće zaboraviti!

— Čekajte, Eldridž, ja... Oh, do đavola...

Vrata lokala već su se zatvorila za tim visokim, crnokosim čovekom koji se kretao neshvatljivom brzinom. Ili se to samo pričinjavalo Lonijevom mozgu zamagljenom od piva?

Napolju, ninda zastade, pažljivo razgledajući tle pred svojim nogama. Da, kapi krvi jasno su se videle po prijavom asfaltu pored ivičnjaka. Ako je »mercedes« stajao tu, onda...

Sagnuvši se, ninda pažljivo osmotri jedno mesto, a onda se naglo okrete i pohita prema uglu ulice.

Lice mu je bilo tvrdo kao kamen, ali su mu oči svetleale kao glatki čelik. Prolaznici su se hitro sklanjali s puta čoveku koji je koraćao tako da se činilo da može proći čak i kroz kameni zid ako mu se ispreči na putu...

Sumiko se trže kad on uskoči u »bjuik« parkiran iza ugla i oštro zalupi vrata za sobom. Od naglog ubrzanja, ona se za lepi leđima za sedišće.

— Šta se dogodilo? Pit...

— Pita su odveli, devojčice. Neko je očigledno prepoznao njegovo lice u onoj gužvi u klubu »X«!

— Odveli? Zbog čega bi neko... ah!

— Upravo tako! Iako su tragovi uništeni, bandu ubica zanima zbog čega smo on i ja želeli da vidimo Anelija. Možda se plaše da znamo nešto što su oni prevideli i zato su šćepali Pita ne bi li to izvukli iz njega!

— Kuda idemo, Les?

— U klub »X« — isceri se ninda. — Brenda Luis poslužila je kao mamac; ona će bez sumnje moći da nam kaže i gde možemo naći našeg prijatelja!

— Brenda Luis? Siguran si?

— Potpuno! Naš prijatelj ovoga puta bio je veoma lukav; dopustio je da ga uvuku u njihova kola, iako je mogao da se oslobodi dvojice revolve-raša. Pre toga iskoristio je pri-liku da krvlju jednog od njih ispiše jednu kratku reč na as-faltu kako bi me uputio na trag.

— Brendino ime?

— Ne, napisao je samo »hot«. Vrelo. Sasvim dovoljno, zar ne?

— I više nego dovoljno. Sa-mo...

— Nešto nije u redu, devoj-čice?

Sumiko je nekoliko trenuta-ka ćutala, kao da pokušava da sredi misli.

— Ako su uhvatili Pita, Les, onda bez sumnje žele da se do-čepaju i tebe, zar ne?

— Moguće. Pa?

— Brenda Luis bila je ma-mac za Pita. Nije li možda on mamac za tebe, Les?

— Da, i to je moguće. Na nesreću, ako je to zamka, mo-ram ući u nju otvorenih očiju. Oni neće birati sredstva da nateraju Pita da progovori, znaš...

— Znam. Želela sam samo da te upozorim, ništa drugo. Poslednje što bih poželela bi-lo bi da ostavimo Pita u njaho-vim kandžama...

Ćutali su sve vreme vožnje do Ulice Union i parkinga kluba »X«, da bi tek tada ni-nđa upoznao devojku sa impro-vizovanim planom o kojem je usput razmišljao. Đavolski opa-snim planom, ali jednim koji je davao neke izgleda na us-peh.

Kao i prilikom prve posete, hol je bio poluprazan. I lice uniformisanog čuvara bilo je ravnodušno dok je uzimao ma-gnetnu karticu iz ruke ninde.

— Izvolite, mister Abaki-jan... i lepo se zabavite!

Dok su stajali pred vratima lifta, Sumiko izvuče pudrijeru iz tašne i zagleda se u malo ogledalo na njenom poklopcu.

— Prsti su mu na tasteru — reče šapatom. — Obavešta-va da smo stigli...

Lesli se osmehnu, iako je obgrlivši levom rukom. Desna mu je bila opuštena niz telo ni najpažljiviji posmatrač ne bi u-očio da se među njenim prsti-ma krije mala šestokraka zve-zda od čelika, spremna da za-zuji kroz vazduh noseći smrt.

Vrata lifta bešumno se otvore pred njima i liftboj ih s poštovanjem pozdravi.

Prvi sprat... drugi...

Duboko u podsvesti ninde ha ragei je pojačavao svoje signale. On nečujno ispuni pluća ne koliko puta, obogaćujući krv kiseonikom i pripremajući svoje telo za napore koje će uskoro zahtevati od njega.

Treći sprat. Kabina lifta iznenada uzdrhta i zaustavi se. Ninda srete iznenađeni pogled liftboja kad nad njihovim glavama nešto zašušta i prostor počne da ispunjava oblak beliča stog gasa bez ikakvog mirisa.

Upozorena držanjem ninde. Sumiko zadrža dah kao i on. Još uvek začuđenog lica mlađić u livreji skliznu na pod i ostade nepokretno da leži.

Gas je delovao veoma brzo i onaj koji ga je upotrebio to je dobro znao. Samo minut kasnije kabina lifta nastavi svoj put prema četvrtom spratu i klubu »X«.

Klimnuvši devojci glavom, ninda joj pomože da zauzme što uverljiviji položaj na podu lifta, a onda se i sam zgrči preko njenih nogu. Kada se vrata lifta otvore, odbor za doček mora biti uveren da je sve u najboljem redu...

Uz laki potres lift stade i vrata skliznuše u stranu.

— Brzo! — zapovedi neko ostrim, tihim glasom. — Hajde, do đavola!

Ninda oseti kako ga grube ruke podižu i bacaju na nešto nalik bolničkim ležajima na točkovima. Sluh mu reče da je oko njih puno ljudi koji se užurbano kreću da bi ih što pre uklonili ispred vrata lifta.

Dvoja kolica, sudeći po škipi točkova. Naravno, liftboj je njihov čovek, iako ovoga puta nije bio upućen u sve detalje vešto pripremljene zamke...

Ninda oprezno proviri između kapaka. Poznati dugi hodnik, niz vrata sa jedne i druge strane.

Da, to je to mesto... vrata kroz koja je prošli put izašla Brenda Luis.

— Dobro je, ljudi — reče onaj isti zapovednički glas kada se vrata zalupiše za njima.

— Branigan i Pikok neka ostanu, ostali na svoja mesta.

Šum koraka, otvaranje i zatvaranje vrata. Zatim zvuk kristala i klokotanje tečnosti nasute u čašu.

Sa svog mesta ninda je mogao videti široka pleća muškarca u elegantnom tamnopl-

vom odelu kako sa uživanjem sručuje u grlo punu čašu viskija. Preostala dvojica stajala su kod vrata, verovatno zaviđajući svom šefu na tom zadovoljstvu.

Odlažući čašu na sto, on se okreće. Kratko podšišana kosa, četvrtasto preplanulo lice, vilica kao u buldoga. Čovek na vikao da zapoveda i da se nje gove zapovesti izvršavaju.

— Skinite ih sa tih kolica i vežite tamo — pokaza on glavom nekud desno. — Uskoro će doći sebi, a taj momak je đavolski opasan! Hajde, na posao!

Opuštajući telo kao da je u dubokom snu, ninda ponovo sklopí oči. Stenjući, dvojica ljuđi skidoše ga sa kolica i s mukom postaviše u sedeći položaj na gruboj drvenoj stolici donetoj očigledno samo za tu priliku, s obzirom da se nikako ne bi mogla uklopiti u raskoš s kojom je bila uređena ova prostorija.

»Ženstvena raskoš«, mislio je ninda dok su mu obavijali konopcem udove. »Nema sumnje, ovo je prostorija u kojoj se naša prijateljica najčešće zadržava kad nije na podijumu.«

— Pretresite ih! — zapovedi buldog kada je i devojka bila vezana za drugu stolicu. — Pa žljivo!

Duboko dišući, ninda oseti kako ruke prelaze po njegovom telu i džepovima, ali je to bila mogućnost koju je oče kivio. Sem šurikena u ruci imao je još dosta oružja uz sebe, ali od one vrste koju pretres obavljen na brzinu nikada neće otkriti.

— Rekao sam da je pretreseš, do đavola, Pikok, a ne da je miluješ! — grubo reče buldog čoveku koji je stajao kraj Sumiko. Ovaj se prigušeno nasmeja i odmače od devojke.

— Čisti su, šefe! — reče. — Mora da se nisu nadali da ćemo ih prepoznati!

— U redu. Napolje!

Koraci, otvaranje i zatvaranje vrata. Čovek sa licem buldoga nekoliko trenutaka je za mišljeno proučavao svoje zaročjenike, a onda nestrpljivo baci pogled na ručni sat i još jednom se okreće baru sa čitavom izložbom pića u kristalnim bocama.

Ninda i Sumiko razmeniše hitar pogled i osmehnuše se jedno drugom. Sa svog mesta ona je mogla videti da je oš-

tra ivica šurikena već načela uže na nekoliko mesta i da će jedan snažan trzaj biti dovoljan nindi da se oslobodi veza.

Ispraznivši čašu buldog još jednom pogleda u sat i nešto progundā, a zatim odšeta do fotelje i spusti se u nju sa uzdahom, buljeći u dvoje vezanih ljudi.

Mnogo pre njega ninda je u hodniku čuo korake visoke i krupne žene; vrata su se otvorila naglo da propuste glavnu zvezdu kluba »X«.

— Najzad! — muškarac skoči na noge. — Sve u redu?

— Zašto ne bi bilo? — nemarno odvraći žena prilazeći vezanom paru. — I ovdje je sve u redu, kako vidim.

— Da. Trik sa gasom u liftu stvarno je odličan!

— Koliko dugo spavaju, Keli?

— Petnaestak minuta.

— Hmm... trebalo bi da su već budni. — Žena se unese Leslieju u lice i pažljivo ga osmotri. — Jesu budni, prokleti bili! Samo glume da još spavaju!

Osmehnuvši se, ninda otvori oči, ali je taj osmeh bio tako

hladan da žena i protiv svoje volje ustaknu jedan korak. Nje na zbunjenost, međutim, nije trajala dugo.

— Abakijan, je li? — reče ona sa prezirom u glasu. — Smešno ime, čoveče... smešno!

— Šta hoćeš od mene, Brenda? — upita on mirno.

— Samo odgovore na dva ili tri pitanja — zakikota se ona. — Ništa više. Tip tako radoznao kao ti verovatno će umeći da zadovolji i moju radoznalost!

— Možda. A možda i ne. To zavisi od pitanja.

— Nemamo mnogo vremena — nervozno se umeša Keli.

— Ti uskoro moraš na podijum, a ja...

— Zaveži, Keli! — reče ona ne skidajući pogled sa ninde.

— Hrabar si, Abakijan, ili kako se već zoveš.

— Znam. To si htela da me pitaš?

— Ne. Nešto mnogo važnije.

— Pitaj me onda.

Žena udahnu vazduh i moćne grudi joj zaigraše pod tankom haljinom. Činilo se kao

da prikuplja hrabrost da izgori ono što želi.

— Jesi li ti... jesi li ti — ninda?

Čak i čoveku proverene hrabrosti trebalo bi nekoliko dugih minuta da se oporavi od prizora koji mu se tako naglo ukazao u mrklom mraku. Što jeći ukočeno uz zid kabine. Ta basko Pit stisnu zube savladu jući želju da poleti natrag, uz stepenice, bez obzira što ga na palubi čekaju dva uperena pištolja.

U tami, na drugom kraju kabine nešto kvrcnu i zašušta. Pitova mašta dočara prizor koji se u ovom času i na ovom mestu činilo mogućim, čak veoma mogućim: ono iskasaplje no mrtvo telo lagano se podiže sa fotelje i kreće prema nje mu raširenih ruku...

On dlanom obrisala ledeni znoj sa čela.

— Gluposti! — reče naglas.

— Nećete uspeti da me uplašite, prokleti bili!

U tami odjeknu promukao, suštav smeh. Činilo se kao da

dolazi iz dva pravca istovremeno. I protiv svoje volje Pit ustuknu prema zavesi na stepeništu.

To neprekidno šuštanje. Kao... kao...

I glas koji dopire sa dve strane?

— Nema sumnje — reče Pit glasno — taj trik sa zvučnicima pali kod ljudi sa malo slabijim nervima nego što su moji. Ako je bilo dosta igre, prijatelju, da pređemo na ono zbog čega su me dovukli ovamo!

Nekoliko trenutaka tišine, a onda, jedno po jedno, počеше da se pale svetla u kabini.

Kao i maločas, pri svetlosti plamena sa upaljača, pogled Tabasko Pita najpre privuče mrtvo telo postavljeno u sedeći položaj u udobnoj kožnoj fotelji.

Ne obično mrtvo telo, već telo na kojem je dugo radio vešt hirurg.

»Ne samo vešt«, pomisli Pit, ježeći se, »već i lud!«

Prednji deo grudnog koša bio je uklonjen ostavljajući otvor u obliku elipse kroz koji su se videli nepokretni unutrašnji organi koji su neobično svetlucali na jakoj svetlosti.

Desna polovina glave i lica os tala je nedirnuti, ali je zato leva predstavljala pravu malu anatomsku studiju. Ovde je bila uklonjena samo koža, ta- mo komad lobanje tako da se pogledu izloži deo sive možda- ne mase.

Pit se strese i odvрати pogled od unakaženog tela.

Zvučnici nisu bili čak ni skri veni. Kao ni mala televizijska kamera koja je svojim jednim okom gledala pravo u njega.

— Lep prizor, zar ne? — progovori onaj promukli glas iz zvučnika. — Navodi čoveka na razmišljanje o smislu i be smislu života.

-- Imaš čudan ukus, prijate lju -- prezirivo reče Pit. — Što se mene tiče, više volim u zamrzivaču komad sočne govedi- ne nego ovakvo nešto.

— Da, prinuđen sam da zamrzavam moje »pacijente« — priznađe glas iz zvučnika. — Na žalost, nikada ih nema do- voljno da bih mogao da ih pro učavam mirno i u idealnim okolnostima.

»Ludi naučnik«, prolete Pi- tu kroz glavu. »Prokletstvo, baš kao u nekom šašavom fil- mu!«

-- Verovatno se pitaš zbog čega ti sve ovo pokazujem — nastavi glas.

— Već nagađam. Pokušavaš da me zastrašiš.

— Tačno. Čudno, ali zapazio sam da se ljudi više boje sa- kaćenja nego smrti, čak i ka- da im ono ne nanosi gotovo nikakav bol. Ja sve ovo radim pod anestezijom, znaš. Ne bi mi ni poverovao kada bih ti rekao koliko me je njih moli- lo da ih ubijem kada su shva- tilo šta sam učinio sa njihovim telima.

— Nemoj mi reći, verujem ti. A što se anestezije tiče, pri- jatelju, ne radiš ti to iz huma- nosti... već da ti se ti jadnici ne bi koprcali pod nožem!

Da, i to je jedan od ra- zloga -- promukao smeh. — Nadam se da imaš dovoljno mašte da zamisliš sebe na mom stolu. Ja svojim pacijentima uvek unapred objasnim šta ću im učiniti. Ti bi, recimo, bio zgodan za proučavanje mišić- nog sklopa. Lokalna anestezija sasvim je dovoljna i ti bi do- bio priliku da svojim očima posmatraš kako skidam kožu sa tvojih ruku i otkrivam mi- šiće. Veoma čudno izgledaju bez kože, znaš, naročito kad počnu da se grće i trzaju.

— Zašto?

— Zašto? Ah... ti želiš da doznaš zašto ja ovo radim? U redu. Reći ću ti pod uslovom

da i ti meni kažeš zbog čega pokušavate da mi uđete u trag. Ti i tvoj crnokosi prijatelj. Abakijan, tako se predstavlja.

— To bi mogao i sam da naslutiš, kasapine. Zbog ovog jadnog momka ovde... i svih onih koje si poslao na dno zatona!

Smeh iz zvučnika bio je kreštav; Pitu se čak učini da u njemu naslućuje tonove koji govore da je vlasnik tog glasa — zaista lud.

— Veoma dirljivo — sarkastično produži nevidljivi sagovornik. — I veoma naivno, moram reći. Ti i tvoj prijatelj pritom zaboravljate nešto što vaše nespretne pokušaje čini smešnim i suvišnim.

— A to je?

— Najpre da imate posla sa čovekom koji ima daleko veću prirodnu inteligenciju i daleko više obrazovanja od vas. Grubijane kao što ste vas dvojica ja kupujem na tuce i odbacujem kada mi više nisu potrebni. Fizička snaga je dobra stvar... ali nema nikavih izgleda u sukobu sa nadmoćnom inteligencijom.

Pit odmahnu glavom, cereći se.

— Pošto smo utvrdili da ne patiš od skromnosti, možeš

nastaviti da govoriš, kasapine. Ili bi »ubico« bila bolja reč?

— Reči ne znače ništa, mladi čoveče. One izražavaju samo uobičajene predstave i ne maju snagu da opišu nešto što te predstave prevazilazi. Ti kažeš da sam ja ubica; sasvim razumljivo sa tvoje tačke gledišta potencijalne žrtve. Stvari, međutim, nisu tako jednostavne.

— To je tačno. Ubico!

— Sa moje tačke gledišta — nastavljao je glas kao da Pit ništa nije rekao — ja čim čovečanstvu uslugu koja će moje ime jednog dana staviti u red sa najvećim imenima koje istorija pamti.

— A to je...?

— Ha-ha-ha! Lep pokušaj, ali naivan! Ne, neću ti još reći svoje ime, mladiću, ali ti obećavam da ćeš ga doznati. Reći ću ti ga dok ti budem prilazio sa skalpelom u ruci, trenutak pre nego što prekratim tvoje muke!

— Hvala — promrmlja Pit.

— Ovo predavanje će očigledno dugo trajati, kasapine... Mogu li da sednem?

— Možeš... ako ti ne smeta blizina našeg ćutljivog prijatelja, ha-ha-ha!

Pit se oprezno spusti u kožnu fotelju istu kao ona koju

je zauzimalo mrtvo telo. U ovom položaju kamera je hvatala samo njegov profil, a to će mu omogućiti da bolje osmotri prostoriju i potraži neki drugi izlaz sem onoga koji nudi stepenište.

— Pretpostavljam da sada razmišljaš o tome gde bih se ja mogao nalaziti — počeo pro mukli glas iz zvučnika. — Kabelovska televizija čini čuda, znaš; mogu biti samo stotinak jardi od tebe, a možda i čitavih sto milja, zar ne?

— Počeo si da govoriš o uslugama čovečanstvu, kasapi-
ne.

— Da, o tome. Vidiš, društvo se uvek opiralo eksperimentima na živim ljudima, ponekad čak nije bilo dopušteno se cirati čak ni mrtva tela. Mnogi lekari, talentovani lekari, shvatili su koliko to sprečava razvoj medicine, ali nisu imali hrabrosti da se suprotstave toj glupoj predrasudi. Ja sam bio prvi koji je to učinio, a ono što sam za ovo vreme naučio i doznao o funkcionisanju živog ljudskog tela toliko je značajno da u poređenju sa tim nekolicine bednika ne predstavljaju ništa!

— Nisi — mirno reče Tabasko.

— Šta?!

— Nisi prvi koji to čini, prijatelju. Nacistički lekari su se isto tako izživljavali nad nemoćnim žrtvama u koncentracijskim logorima!

— Znam. Neki od radova nastalih u to vreme predstavljali su osnov i za moja istraživanja, ali oni nisu mogli postići ništa naročito sa sredstvima kojima su raspolagali. Savremena medicinska elektronika stvara čuda, mladiću; uz njenu pomoć otišao sam daleko ispred svih ostalih!

— Nadam se da će ti suditi u Kaliforniji — iscrise Tabasko. — Tako ćeš imati priliku da eksperimentišes i sa gasnom komorom... i to na sebi samom!

— Naivan si ako misliš da će se iko usuditi da mene izvede na optuženičku klupu, mladi čoveče. Ono što sam do znao vredi isto koliko i otkriće atomske bombe; ni nemačke fizičare niko nije slao u zatvor ili na vešala, već su ih odmah upregli da rade za pobednike. Rekao sam ti; nauka je daleko iznad uobičajenih ljudskih predstava o dobru i zlu!

— Utoliko gore po tebe, prijatelju...

— Misliš?

— Siguran sam. I šteta je što možeš umreti samo jednom,

jer si zaslužio hiljadu smrti!

Nekoliko trenutaka napete tišine, ispunjene samo šuštanjem statičkog elektriciteta iz zvučnika. Za to vreme Pit je očajnički tražio neki izlaz iz skućene kabine, neko oružje koje bi omogućilo da se bar donekle ravnopravno suprotstavi dvojici ljudi koji su ga čekali na vrhu uskog stepeništa.

— U redu — reče poslovnim tonom glas iz zvučnika. — Do voljno smo brbljali, sada možemo da pređemo na stvar. Ko je tvoj prijatelj i kako ste došli na naš trag?

— Jednostavno. On je slučajno otkrio mrtva tela na dnu zatona. Dvojica tvojih ljudi su ga napala i on ih je ubio. Pre nego što je umro, jedan od njih uputio ga je na Anelija.

— Tvoj prijatelj je obavestio policiju o telima u zatonu?

— Da. I sada znam zbog čega su uništena ta tela i zapisnici o obdukciji. Ljudi u Institutu bez sumnje bi otkrili tvoja nedela; morao si što pre uništiti sve tragove.

— I to je sve što se doznalo o meni? Nije mnogo, ali je više nego što je uspelo čak i ljudima koji direktno rade za mene. Tvoj prijatelj i ti niste obični ljudi. Za koga radite?

— Za ljude.

— Koje ljude?

— Obične, male ljude, ubice. Mirne građane sa njihovim ljudskim osećanjima i nadanji ma. Onu vrstu ljudi koju ti tako hladnokrvno ubijaš!

— Ponovo si naivan, mladiću. Gde mogu da nađem tvog prijatelja? Kako se zove?

— To ti neću reći.

— Reći ćeš mi — glas iz zvučnika bio je samouveren. — Čak ćeš me moliti da ti dopustim da mi ga kažeš. Premda to verovatno neće biti potrebno. Zamka je postavljena u klubu »X«. Pre ili kasnije on će uleteti u nju, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog hrabrog pokušaja da tebe izbavi!

Pit oseti kako mu se hladan znoj sliva niz leđa.

»U klubu 'X', pomisli. »Upravo tamo gde sam ga uputio napisavši onu reč na asfaltu... Gospode bože, da li sam ja to svog prijatelja osudio na smrt... ili nešto gore od smrti?«

— Ninda? — Leslie iznenadeno pogleda ženu u oči. — Prokletstvo, otkud ti ta šašava ideja, Brenda?

Ona se izmače, proučavajući ga suženim očima. Ponovo sa čašom u ruci Keli stade pored nje.

— U svim prostorijama klu ba nalaze se skrivene televizij ske kamere — objasni sa zadovoljnim osmehom na licu. — One neprekidno snimaju sve što se zbiva, tako da smo dobili i kasetu sa tvojim obra čunom sa Reynoldsom. Zadrživ la nas je tvoja brzina i spret nost, Abakijan... a Brenda, o na je prva rekla da bi ti mo gao biti ninda!

— Gluposti! — čvrsto reče Leslie, odmahujući glavom. — I to je jedini razlog zbog ko jeg ste nas uspavali i vezali?

— Nije — žena izvi usne u prezriv smešak. — Ti i tvoj plavokosi prijatelj nas progone. Želimo da doznamo zbog čega, za koga radite i sve one druge detalje koji bi mogli biti... zanimljivi...

— Za koga?

— Za... Prokletstvo, Abaki jan, ovde ja postavljam pita nja, a ne ti!

Lesli se smireno osmehnu, procenjujući rastojanje do Ke lija.

— To bar nije teško prome niti, zar ne?

— Šta?

Žena ustuknu, sumnjičavo ga posmatrajući, a onda se o brte svom pomagaču.

— Keli, da li su...?

Jednim pokretom ninda ra skide načete veze i uspravi se, lako je bio veoma brz, kao i uvek, žena krajičkom oka opa zi njegov pokret i umače dugim, gracioznim skokom sa nje gove putanje.

Ona, najzad, nije ni bila nje gov cilj, već Keli koji je poku šao da reaguje na najgluplji način: da se dočepa pištolja smeštenog u futroli ispod pa zuha.

Horizontalni pokret ruke sa šurikenom pod Kelijevim gr lom, kratak i brutalan. Od u darca Keli zabaci glavu una zad, otkrivajući razjapljenu ra nu i prekinuti dušnik iz kojeg navreše krv i vazduh. Jednom se zagrcnuo, stegao vrat već otupelim rukama i svalio se na tepih, zalivajući ga debelim mlazevima krvi.

— Ne! — vrisnu Brenda. — Nemoj me ubiti!

Lica izobliččenog strahom, o na je lagano uzmicala sve dok je ne zaustavi zid. Stojeći po tpuno nepokretan, ninda je fi ksirao pogledom, dopuštajući njenom strahu da radi za nje ga.

Još koji trenutak i ona će biti spremna da odgovori na svako pitanje. Još samo sekund.

— Gde je Tabasko Pit? — upita on glasom od kojeg se žena trže kao od udarca biča.

— Na... na jahti...

— A gde je ta jahta?

— Usidrena kraj mola... To mton Bič... nije daleko...

— Niste mu ništa učinili? Govori!

— Ne... ne, časna reč! Bio je živ i nepovređen kada sam ja otišla!

Ninda je oštro posmatrao još nekoliko trenutaka, a onda klimnu glavom.

— Vrlo dobro — reče. — Vrlo dobro...

Okrenuo se da ivicom šuriken prereže veze Sumiko koja je sve vreme bila nemi sve dok događaja. Istovremeno, bila je to još jedna proba za iskrenost Brende Luis, jer je u ogledalu motrio svaki njen pokret.

Ona se duž zida palac po palac pomerala prema stočiću sa kristalnim bocama. Lice joj je bilo napeto, ali sada bez straha; umesto njega, video se samo grč gneva...

Još samo palac i vrhovi nje njih prstiju dotaći će fioku sto

čića. Lesli završi presecanje veza i naglo se okrete.

Bila je uverena da je dovoljno brza da se dočepa oružja iz fioke, videlo se to u njenom pogledu. Ninda joj dopusti da otvori fioku i zavuče ruku u nju, a onda zavitla šuriken.

Kratak zvižduk, tresak metalala o drvo i drveta o drvo. Vrisnuvši, žena istrže ruku pri gnječenu između ivice fioke i stočića i zbunjeno se zagleda u nju.

— To su opasne igračke, Brenda — suvo reče ninda, ponovo joj okrećući leđa kako bi pomogao Sumiko da ustane. Ona je zamišljeno gledala preko njegovog ramena, kao da procenjuje koliko je Brenda Luis suparnica opasna po nju.

— U redu — reče ninda poslovnim tonom. — Na koji se sve način može izaći iz ove zgrade, Brenda?

Ona odmahnu glavom.

— Vrlo teško... svi čuvari upozoreni su na tebe, Abakijan. Pucaće bez upozorenja čim te ugledaju u hodnicima!

— Čak i ako ti budeš hodala ispred mene?

Žena se ugrize za usnu.

— Čak i onda...

— Vrlo dobro. Imaš dva minuta da smišliš način na koji ćemo nas troje izaći iz zgrade.

Uzgred, znam da ti to možeš.,
Brenda odmahnu glavom.

— Nisu potrebna dva minuta — reče prigušeno. — Dodite...

Ninda u prolazu istrže svoj šuriken iz tvrdog drveta stola. Nekoliko koraka dalje, žena je pažljivo opipavala zid, istežući svoje vitko telo navise.

— Tu je — prošapta, dotakavši jedno mesto visoko nad svojom glavom.

Nikakvog vidljivog efekta njenog pokreta nije bilo, ali ona svojim gipkim korakom produži duž zida i priđe velikom plakaru za garderobu. Po gledavši se, Lesli i Sumiko pođoše za njom.

Odgurnuvši nervoznim pokretom čitavu zbirku skupocenih bundi u stranu, Brenda se zavuče u plakar. Pod njenim prstima zadnji zid bešumno skliznu u stranu, otvarajući prolaz u uski mračni hodnik iz kojeg se osećao zadah vlage.

— Ovuda možete izaći — reče. — Hodnik se završava u kotlarnici, u suterenu zgrade. Nikoga sada neće biti tamo, a i ako bude, to ne bi trebalo da bude problem za tebe... nindo...

— Zaboravila si uslov, Brenda... Ti ideš ispred nas!

Ona zabaci kosu sa lica, osmejući se. U uskom hodniku ona i Lesli gotovo su se dodirivali grudima i on je mogao osetiti gotovo životinjsku vitalnost koja je izbijala iz tog snažnog tela.

Privlačnu na svoj način...

— U redu, nindo. Ja ću vas izvesti. Tebe i tvoju malu Japanku...

Iz udubljenja u zidu žena dohvati baterijsku lampu i žućkasti snop svetlosti osvetli gole zidove od cigala. Lesli dohvati Sumiko za ruku, osećajući da su joj prsti neobično hladni.

— Nešto nije u redu, devojčice? — šapnu.

— Ne znam... mislim... mislim da se plašim te žene!

— Zbog čega?

— Ne znam... možda je to samo ljubomora...

On joj na trenutak usnama dotakne kosu; morali su žuriti jer je na svojim dugim nogama Brenda Luis već odmakla nekoliko jardi.

Na kraju kratkog hodnika mlaz svetlosti otkri spiralne metalne stepenice koje su vodile pravo naniže. Pridržavajući se jednom rukom za ogradu, Brenda počeo da silazi čak

i ne zastavši da proveri ide li ko za njom.

»Sada joj se odjednom žuri«, pomisli ninda. »Zbog čega? Da li se možda plaši da u međuvremenu ne ubiju Pita?«

Nekoliko minuta kasnije svi troje nađoše se na dnu stepenica, obe žene pomalo ošamućene neprestanim hodanjem u krug. Prešavši rukom preko čela, Brenda pruži ruku prema poluzi na uskim čeličnim vratima u zidu.

— Ne! — oštro šapnu ninda.

Ona se skloni od vrata i Leslie prisloni uho na njih da oslušne. Sluh je potvrđivao ono što je govorio haragei; na drugoj strani nije bilo nikoga...

— U redu je. Otvori sada.

Iako očigledno retko korišćena, čelična vrata otvorila su se bešumno. Trenutak kasnije njih troje nađoše se na betonskom podu kotlarnice, među džinovskim kotlovima koji su dremali u tami nalik prepoto-pskim čudovištima.

Brenda zatvori vrata i ona se savršeno uklopiše u zid, tako da se sa ove strane nije moglo ni naslutiti da postoje.

— Idemo dalje — reče ninda. — Ti još vodiš, Brenda...

Na drugoj strani prostorije bila su obična metalna vrata, a iza njih stepenište zgrade,

pusto i mračno u ovom retko posećivanom delu. Brenda zastade pred vratima koja su vodila na sporednu ulicu.

— Ovo je prvi problem — reče tiho. — Nemam kod sebe ključ od ovih vrata.

Ninda se osmehnu, saginjući se da pri svetlosti lampe razgleda bravu. Među prstima je držao komad elastične žice koji se lako mogao pretvoriti u univerzalni ključ.

Ninda sa uživanjem ispuni pluća svežim noćnim vazduhom, privlačeći Sumiko jednom rukom u zagrljaj. Brenda ih je podsmehljivo gledala.

— Šta sada, nindo? — upita promuklim glasom. — Šta još hoćeš od mene?

On joj pokaza glavom pravac u kojem treba da krene i neobična trojka nastavi mračnim prolazom. Pre nego što su izbili na parking, ninda pažljivo osmotri okolinu i dade im znak da mogu produžiti.

Dok su hodali preko osvetljenog parkinga, ninda počeo tiho da govori devojci. Govorio je brzo, koncizno, izlažući još jedan od svojih planova za snovanih na ogromnom iskustvu nindi starom gotovo hiljadu godina. Sumiko je progovorila svega dva ili tri puta,

u želji da razjasni poneki detalj.

— Ti sediš pored mene — reče ninda Brendi kada su stigli do parkiranoj »bjuika«.

Slegnuvši ramenima, žena obide oko kola i zauze pokazano mesto, kraj vozača.

Motor zabrunda. Stojeći pored kola, Sumiko podiže ruku na pozdrav.

— O-ho! — podrugljivo reče Brenda. — Mala nam više ne treba, a?

— Ona ima posla na drugom mestu.

— Je li? Mora da ste se o tom poslu usput dogovarali?

— Tako nešto...

— Tajanstven si, nindo. Govorili ste na japanskom, zar ne?

— Da, na japanskom. Znam da imaš dobre uši, Brenda.

Ona se nasmeja, zabacujući ruke nad glavu i udobnije se smeštajući na sedištu. Nimalo slučajno, suknja joj skliznu na više otkrivajući savršenu liniju butina.

Nekoliko puta žena ispod oka baci pogled na oštri profil muškarca pored sebe, ali je on gledao samo na put pred sobom.

— Imaš cigaretu? — prekidala ona najzad tišinu.

— U pregradi ispred tebe.

Zapalivši cigaretu, Brenda mu dunu dim u lice, ali bez ikakvog efekta.

— Ostaješ veran svojoj maloj Japanki? — podrugljivo upita žena spuštajući mu ruku na butinu i zarivajući nož kroz tkaninu pantalona. — Zgodan si, znaš?

— Znam.

Na svom sedištu, Brenda je uvijala kukovima kao da pleše. Njeni prsti klizili su sve više i više. I protiv svoje volje, ninda oseti uzbuđenje.

— Ne čini to — reče.

— Zašto? Ne dopada ti se?

— Dopada mi se, ali sada nemamo vremena za takve stvari.

Ona sa uzdahom povuče ruku.

— Glup si, nindo — reče tiho. — Ovo ti je poslednja prilika, znaš...

— Poslednja?

— Da, poslednja. Ako odlučiš da se popneš na tu jahtu, možeš biti siguran da sa nje nikada nećeš otići živ...

— Mislim da znaš o čemu govoriš — reče ninda posle izvesnog vremena.

— Da, znam o čemu govorim.

— A to znači da si veoma visoko u hijerarhiji bande za koju radiš, zar ne?

— Da, tako izgleda — priznade.

— Koliko visoko, Brenda?

— Dovoljno visoko. Zar je to sada važno?

— Meni jeste. Ko je na samom vrhu?

— Nemoj se truditi, nindo. Od mene to nećeš nikada doznati.

Lesli se osmehnu, proučavajući u polutami njeno lice. Da li se varao ili je na njemu bio tračak — tuge?

— Ti i Keli zaključili ste da sam ja ninda, je li? — upita. — Mora da su vam se ostali slatko nasmejali kada ste im to rekli!

— Niko ne zna, sem... Oh, do đavola! Eto, sada znaš...

— Jedino vas dvoje ste to znali. Utoliko bolje.

— Po mene ne. Ubićeš me kada ti više ne budem potrebna, zar ne? Kada ti pokažem jahtu na kojoj je tvoj prijatelj? Pogrešićeš ako to učiniš, nindo!

— Misliš?

Ona mu ponovo spusti ruku na butinu, ali u tom pokretu više nije bilo strasti. Štaviše,

kada je progovorila, ličilo je to na preklinjanje.

— Slušaj, ako uopšte postoji šansa da preživiš, ovu noć, onda je ta šansa u mojim rukama, shvataš li?

— Pokušavam da shvatim? Nadaš se da ima izgleda da svog gazdu ubediš kako je mu drije da radim za njega nego da me ubije?

— Upravo tako. Da li bi pristao?

— Ne bih.

— Oh, proklet da si! — reče ona ogorčeno. — Hiljadu puta proklet!

Još nekoliko dugih trenutaka tišine, a onda Lesli progovori.

— Pošto sada znamo na čemu smo, mogla bi konačno i da mi kažeš čime se bavi tvoj gazda i zbog čega su morali da umru svi oni ljudi čija su tela ležala na dnu zatona?

— Ne znam.

— To nije istina.

— U redu, nije. Znam, ali neću da ti kažem!

— Misli logično! — nasmeja se ninda. — Tvoj gazda i ja ove noći se moramo sresti, a to znači da će jedan od nas biti mrtav. Ako on pobedi, ni kada neće doznati da si ga izdala; ako pobedim ja čitava

stvar će ionako izaći na videlo.

— Ne možeš pobediti.

— Ja sam ninda, Brenda.

— To ne menja stvar. Ne možeš pobediti... Pazi, uskoro treba da siđeš sa ovog puta i skreneš prema obali. Tamo, iza one grupe drveća kraj puta.

Gaseći motor, ninda zaustavi »bjuik« na samom početku drvenog mola kraj kojeg se njihala zamračena jahta. Ljupka slika odista, sa srebrnastom površinom Zaliva obasjanog mesečinom u pozadini, ali...

Ali se haragei budio neumorno otkucavajući signale upozorenja...

Opasnost... opasnost... opasnost!

Nagnuvši se preko sedišta, ninda podiže dugu torbu od grubog platna, nalik mornarskim vrećama.

— Šta ti je to?

— Neke sitnice — nemarno odvрати ninda. — Koliko ljudi čeka na tom brodu?

— Dvojica. Njih ćeš lako ubiti.

— To zvuči kao upozorenje da posle toga dolazi nešto mnogo opasnije?

— Da, nindo. Ono glavno dolazi tek posle toga...

Slegnuvši ramenima, ninda zabaci torbu na rame i dade ženi znak glavom da krene preko mola. U lišini noći lupkanje njenih potpetica po dasnama moralo se čuti na čitavu milju i nindu ne iznenadi što se trenutak kasnije na palubi jahte pojavila senka sa oružjem u rukama.

— Ko je to? — dopre šapat. — Ti si, Brenda? Koga nam dovodiš?

Ninda je ćutao, uzdajući se u haragei koji će ga upozoriti čak i ako čovek na palubi broda nešto posumnja. Brenda, međutim, neće reskirati pucnjavu. Nasumce ispaljeni meci imaju lošu naviku da pogadaju pogrešne ciljeve.

— Naš je! — odvрати ona kratko. — Je li dole sve u redu?

— Nije, do đavola! Momak je tvrd, mnogo tvrdi nego što smo mislili!

— Nije važno. Imaće vremena da se predomisli...

Lakim skokom, Brenda se nađe na palubi, ninda samo korak za njom, tražeći u tami obrise drugog čoveka.

Da, tamo je, nagnut nad prolaz koji vodi pod palubu... Vrlo dobro.

Onaj bliži naže se prema nje mu, pokušavajući da u mraku nazre njegovo lice.

— Ko si ti?

— Tvoja smrt — odvrati ninda šapatom.

Kratki nož širokog sečiva u njegovoj desnoj ruci bio je oštar kao brijac. Jednim potezom ninda ga zari pod rebra i naviše, pogadajući tačno u srce. Vazduh šumno izlete iz pluća već mrtvog čoveka i njegovo telo se sruči na palubu u času kad ninda izvuče nož iz rane.

Drugi čovek se iznenadeno okrete.

— Dirk, šta to...?

Iako je naslućivao samo nje govnu siluetu u tami, ninda le vom rukom zavila šuriken u pravcu otvorenih usta. Tup udarac, prigušen krik, a onda ropac koji je trajao vrlo kratko.

Brenda obema rukama zadrža na ustima krik koji joj se zamalo otklao. Zurila je u nindu očima koje su se činile ogromne na ble dom licu.

Ninda joj pride i uhvati za ramena.

— Sada je vreme da mi kažeš šta će se dogoditi — reče tiho. — Brzo!

— Slušaj — šaptala je uzbuđeno — hajdemo odmah o-

davde... ali odmah, shvataš li! Ja imam para, gomilu para. Možda se možemo dočepati nekog aviona i umaći u Južnu Ameriku, Afriku, bilo gde daleko odavde... tamo gde nas Frensis ne može pronaći! Molim te, molim te, molim te!

— Njegovo ime je, dakle, Frensis — osmehnu se ninda odvajajući njene ruke od sebe.

— Nećeš? — ruke joj padose niz telo. — Nećeš?

— Ne.

— Onda smo svi mrtvi, nindo. I ti, i ja, i tvoj prijatelj, dole pod palubom!

— Mrtav? Neko pod palubom je mrtav? — zaori se poznati glas sa stepeništa. — Do davola, neko jeste, ali to svakako nisam ja!

Glava Tabasko Pita, sa ustima razvučenim u osmeh, štrčala je nad palubom. Jednim skokom, on istrča i pride nindi da mu stisne ruku.

— Dobro je što si došao, Les — reče. — Tamo dole... uo stalom, videćeš i sam. Ono što sam doznao skoro je neverovatno... a što je najgore, ima mo posla sa opasnim ludakom!

Osvrnuvši se još jednom po mračnoj palubi, Lesli oprezno pođe niz stepenice za Pitom koji je nastojao da mu u što

manje reči opiše svoje doživljaje do tog trenutka.

— Na kraju sam pokidao ka blkamere i razbio zvučnike — priznade postiđeno. — Taj tip mi se smučio... najviše zbog toga što je i dalje ubeđen kako zapravo čini dobro čitavom čovečanstvu!

— Ona dvojica na palubi ni jednom nisu reagovali?

— Ne. Njihov jedini posao očigledno je bio da mi ne dopuste da umaknem. A sada mi reci kako si ti dospeo ovamo; uz pomoć Brende Luis, a? Bio si u klubu »X«?

— Upravo tako, sledeći reč koju si ispisao na asfaltu. Bila je zamka.

— Znam. Prekasno sam to shvatio — uzdahnu Tabasko.

— Ortak, već sam zamišljao tebe i sebe kao zamorčice na hirurškom stolu tog manijaka!

— Što ne znači da tamo još nećemo dospeti — osmehnu se ninda. — Naša prijateljica je čak uverena kako ćemo svi troje uskoro umreti!

Brenda je stajala kraj samog ulaza u kabinu, okrenuta leđima unakaženom lešu u fotelji. Lice joj je bilo maska očajanja.

— Hmmm... kad je taj tip u pitanju, sklon sam da joj verujem — promrmlja Pit. —

Slušaj, zašto se zadržavamo ovde, do đavola? Hajde da kidnemo sa broda i pritismo ovu damu da nam oda skrovište manijaka, a onda upadnemo tamo i sredimo ga? a?

— Niko ne može napustiti brod — suvo reče žena ne okrećući se. — Svaki pokušaj za vršio bi se eksplozijom koja bi ga potpuno uništila. Negde pod našim nogama je pola tone eksploziva, više nego dovoljno.

Tabasko Pit zviznu i ukoči se na mestu, kao da svaki neoprezni pokret može aktivirati stravični teret. Ninda je zamišljeno posmatrao ramena žene koja su se tresla kao od groznice.

— Kako se aktivira eksploziv, Brenda?

— Sistem je dosta komplikovan, ali i veoma pouzdan. Ona dvojica koje si maločas ubio, ninda, oko vrata nose minijaturne predajnike koje su uključili čim su stupili na palubu. Otkucaji njihovog srca prenose se do prijemnika koji je takođe skriven negde na jahti; u času kada su umrli, sigurno su prestali da stižu i automatski se uključio uređaj koji reaguje na svaku promenu opterećenja broda veću od pedeset funti. Ukratko, to znači

da će jahta odleteti u vazduh čak i ako u vodu bacimo neko od mrtvih tela...

— Niko ne može sa broda, niti iko može na brod — zamišljeno reče ninda. — Idealan zatvor... i idealno sredstvo za ubeđivanje. Frensis će uskoro stići, zar ne, Brenda?

— Da. A onda ćemo umreti.

— Zbog čega si to, do đavola, došla na brod, ako si zna la za tu prokletu stvar? — za grme Tabacko Pit. — To je blef, Les, nemoj joj verovati!

— Nije blef — umorno reče žena. — A moj dolazak... Pa, smet od eksplozije je, kažu, brza. Ne smem ni da pomislim šta će Frensis učiniti od mene kada dozna da sam dovela nindu ovamo...

Lesli i Pit se zgledaše. Zamišljenog lica, ninda se spusti u fotelju.

Zamka se, na prvi pogled, odista činila savršenom. Da li možda ipak — ipak — postoji neki način da se nadmudri taj tajanstveni Frensis?

Kao da se budi iz teškog sna, žena se okrete licem njima dvojici i nemom svedoku u fotelji.

— U tom ormanu tamo ima pića, Pite — reče promuklo. Nadi mi flašu viskija...

Okrenuvši se sa viskijem u ruci, Pit zinu. Mirnog lica, Brenda Luis lagano je raskopčavala dugmad kostima otkrivajući grudi o kojima je sa njala čitava Zapadna obala.

— Hej, šta to sad znači, do đavola? — uspe da procedi.

Ona se slabašno osmehnula, zbacujući gornji deo kostima.

— Ako već moramo da umremo — reče — učinimo bar nešto da zasladimo naše poslednje trenutke. Dodaj mi to piće, Pite...

Pre nego što joj je dodao flašu, Pit povuče dobar gutljaj. To vreme žena iskoristi da sa sebe zbaci i poslednje delove odeće.

Pila je žedno, a viski joj se prolivao po grudima, klizio niz trbuh, niz butine. Čitavo telo joj je podrhtavalo, bradavice na ogromnim grudima bile su joj napete, tvrde.

Pit bespomoćno pogleda Leslija, a ovaj sleže ramenima, iako mu je bila potrebna ogromna snaga volje da obuzda svoje uzbuđenje.

— Dakle? — reče zadihano žena odbacivši ispražnjenu fla

žu na pod. — Ko će prvi? Ih obojica odjednom?

Pit se glasno nasmeja.

— Čudna stvar, ali nešto nismo zainteresovani za tvoje lepo telo, dušice... Kako bi bilo da se obratiš našem ćutljivom prijatelju preko puta?

Iskrivljenog lica, Brenda izusti gadnu psovku. S mržnjom u očima već je zakoračila prema Pitu, pružajući prste kao kandže, kada ih prekide glasan smeh iz iznenada uključenog zvučnika nad njihovim glavama.

Ovaj sada bio je dobro skriven; čak je i nindi bilo potrebno nekoliko sekundi da ga pronade među ukrasima na tačanici.

— Gospodo, još ne znate šta propuštate! — orio se Frensisov glas iz zvučnika. Voditi ljubav sa Brendom Luis, kažu mi, nešto je nezaboravno...

Zena rezignirano opusti ruke niz bokove i klonu na pod. Pokrivajući šakama lice, ona glasno zarida.

— No-no, mala moja — prođavao je glas iz zvučnika, potvrđujući da Frensis prati sve što se zbiva preko skrivene televizijske kamere. — Če mu suze? Nisi li mi sama rekla da svakoga na kraju stigne zaslužena kazna?

Ninda se lagano uspravljao, pretražujući pogledom kabinu. Pit je bespomoćno gledao u njega, stežući ogromne pesnice, kao da traži protivnika na kome bi mogao iskaliti nakupljenu gnev.

— U svakom slučaju — cedio je tiho kroz zube — imamo poslednji izlaz, boga mu! Ako ne možemo drukčije izbeći njegov kasapski nož, skoćimo sa palube i — bum!

— Šta, šta? — zaori se iz zvučnika. — Šta si to rekao?

Ninda pokretom ruke umiri Pita koji se spremio da izusti neku psovku.

— Frensis — reče gledajući prema mestu gde je pretpostavljao da se nalaze kamera i mikrofoni — možemo li ti i ja da sklopimo jedan sporazum?

— Dragi moj mister Abakijan, trgovina podrazumeva razmenu dobara iste ili približne vrednosti; bojim se da u ovoj situaciji vi ne možete ništa naročito da mi ponudite...

-- Grešiš, Frensis. Imam.

— Možda grešim. Šta nudiš, Abakijan?

— Sebe.

— Ha-ha-ha! Čoveče, za sada imam sasvim dovoljno teja za svoje eksperimente, da li jedno više ili manje činilo

razliku. Sem toga, ti si već u mojim šakama, zar ne?

— Nisam! Kako Pit maločas reče, dovoljan je skok sa palube pa da ti umaknemo, makar i u smrt. Međutim, nisam na to mislio kada sam rekao da nudim sebe.

— Nego?

— Ja sam ninda, Frensis!

Nekoliko trenutaka tišine, vreme potrebno Frensisu da svari tu informaciju.

— Lažeš me, Abakijan. Ninde više ne postoje, ako su ikada i postojale.

— Postojale i još uvek postoje. I ja sam jedan od njih. Sem toga, moje ime nije Abakijan, već Eldridž. Leslie Eldridž!

— U redu... recimo da si zaista ninda... Šta time, zapravo, nudiš?

— Stručnjak za anatomiju i fiziologiju morao bi da zna da su ninde svoja tela doveli gotovo do savršenstva i da ona predstavljaju vrhunski domet ljudskih mogućnosti. Ne verujem da takvo jedno telo nije interesantno i za tebe!

— Hmmm... možda... Šta predlažeš?

— Spreman sam da dođem kod tebe, Frensis, ma gde se ti nalazio. Nenaoružan. Potpuno nag, ako se plašiš neke za-

mke. Biće to neka vrsta dvo-boja. Možeš pokušavati da me ubiješ na bilo koji način, a ja ću činiti sve što mogu da ostanem u životu!

— Hrabrost očajnika, Eldridž! Ti, uostalom, ništa nemaš da izgubiš!

— Tačno. Ali zato mogu mnogo da dobijem.

— Na primer?

— Sopstveni život... i tvoju smrt, Frensis!

Šuplji smeh dugo je odzvanjao pod tavanicom kabine, sve dok Brenda nije pritisnula ruke na uši vrišteći:

— Prestani! Prestani! Prestani!

— Znaš, Eldridž, tvoja ponuda zaista je zanimljiva. Gotovo sam spreman da je prihvatim, iako se bojim da ta zabava neće dugo trajati. Toliko znam o ljudskom telu i načinima da se ono ubije da to prestaje da biva zabavno...

— Možda ja znam nešto više od tebe, Frensis. Telo nije samo skup kostiju i mišića, već nešto više od toga. Mnogo više.

— Izazivaš me, Eldridž?

— Da!

Još jednom smeh, a onda na gla, impulsivna odluka.

— U redu, čoveče! Možda ću zaista doznati nešto novo o

funkcionisanju ljudskog tela. Hmmm... ninde... Ima mnogo legendi o nindama, zar ne?

-- Mnogo. Danas ćeš upoznati jednu od njih, Frensis.

-- He-he-he... Slušaj, evo kako ćemo to da izvedemo. Svanuće za nešto više od pola časa, a meni treba taman toliko vremena da stignem svojim jahtom do vašeg broda. Isključicu uređaj za automatsko aktiviranje eksploziva kada se približim, ali niko od vas neće dobiti priliku da pobjegne, jer će moji ljudi na obali držati jahtu na oku. Jasno?

-- Savršeno. Šta zatim?

-- Ti ćeš potpuno nag skočiti u vodu i doplivati do mog broda, a onda igra počinje. U redu?

-- U redu, Frensis. Vidimo se onda za nešto više od pola sata...

Šaštanje iz zvučnika se prekida, ali to nije moralo značiti da su isključeni mikrofoni i kamere pod tavanicom. Ninda pokretom ruke daje znak Pita da čuti i pođe za njim na palubu.

Zagledani u površinu Zaliva, okrenuti leđima kabini, mogli su biti sasvim sigurni da nijedan mikrofoni ne može uh-

vatiti njihov razgovor. Uostalom, on i nije trajao dugo, ali je kada se završio, lice Tabasko Pita pokazivalo mnogo više nade nego nekoliko minuta ranije.

Udaljivši se do samog pramca, ninda se spusti na glatke daske palube u tradicionalni položaj za meditaciju. Njegovom telu bilo je potrebno opuštanje koje ujedno predstavlja i najbolji način da se prikupi nova energija za iskušenja koja će tek doći.

Iskušenja kakvima do sada čak nijedan ninda nije bio izložen...

Sa strane gledano, telo ninde podsećalo je na statuu od tvrdog drveta i samo najpažljiviji posmatrač mogao bi da uoči lagano pomeranje grudnog koša i otkucaje bila koji su označavali da srce još uvijek radi.

Haragei je bdeo nad njim i on je dopustio svom duhu da se potpuno sjedini sa telom, da otkloni sav nakupljeni zamor i angažuje energiju i poslednje ćelije. Ima možda istine i u tvrdnji da ninde umeju da koriste i slobodnu energiju iz prostora oko sebe. Ako je to tačno, onda je potpuna ko-

ncentracija u ovoj vrsti transa neophodni preduslov za to...

Deset minuta... dvadeset...
Trideset...

Tabasko Pit sve češće je do bacivao zabrinute poglede svom prijatelju, jer je tačka na horizontu, osvetljenom prvim zracima sunca sve više rasla. To je mogao biti samo Frensis na svom brodu, a ninda je još uvek bio u transu.

Ne...

Lesli otvori oči, duboko udišući sveži vazduh. Usne mu se razvukoše u osmeh kad ugleda zabrinuto lice Tabasko Pita i Brendu ispruženu na palubi u položaju u kojem je sa vladao san. Uspravio se gipkim skokom i počeo seriju vežbi koje će dati potpunu elastičnost njegovom telu.

— On stiže, Les — upozori Pit tihim glasom. — Za koji minut biće u blizini...

— I njegovi psi — čuvari već su tu — pokaza ninda glavom u pravcu drvenog mola. Dva čoveka čučala su kraj mitraljeza postavljenog na postolje. Na ovom rastojanju pokušaj da se umakne sa jahte predstavljao bi čisto samoubistvo.

Drugi brod sada je već bio toliko blizu da su se mogli razpoznati detalji na njegovoj palubi. Ljudi sa automatskim puškama duž ograde, šarena nadstrešnica, suvišna u ovako rano jutro.

I pod njom čovek u udobnoj stolici. U belom tropskom odelu sa šeširom na glavi i do gledom pred očima...

Ne, to nije stolica. To je...

— Invalidska kolica! — prošapta Pit. — To đubre je invalid u kolicima!

— Još po njegovom glasu zaključio sam da ima neku krupnu telesnu manu — mirno reče ninda. — To često do vodi do poremećaja u psihi, a kada imamo genija sa dovoljno novca i odlučnosti, kombinacija može biti užasna... kao u ovom slučaju!

— Ali invalid u kolicima! Čoveče, šta ćeš učiniti ako dođeš u situaciju da ga moraš ubiti?

Osmeh na licu ninde bio je leden.

— Šta ću učiniti? Ubiću ga, Pite.

— Ali...

— Smatraš li da zaslužuje nešto drugo?

Pit odmahnu glavom.

— Do đavola, u pravu si!
— promrmlja. — On je pseto... i stostruki ubica!

— Izgubio je obe noge još kao dečak — progovori Brenda iznenada iza njihovih leđa.

— Pod tramvajem u Baltimoru, gde je i odrastao. To mu nije smetalo da pre dvadesete godine stekne titulu doktora biologije... a kasnije i mnoge druge. Otac mu je bio neverovatno bogat, a Frensis je umeo da to bogatstvo iskoristi za svo je ciljeve.

— Dugo ga poznaješ?

— Dugo... Najzad, on je i stvorio Brendu Luis ovakvu kakvu danas svi poznaju.

— Stvorio?

— Da, stvorio! — glas žene bio je ravnodušan, tup. — Pre nego što je izvršio desetak operacija nada mnom, bila sam užasno debelo stvorenje od ko ga su muškarci bežali. Posle toga... uostalom, to se i vidi, zar ne?

Pit prenese pogled sa divnog tela žene na sitnu, zgrbljenu priliku u invalidskim kolicima.

— Lepotica i zver — promrmlja. — Kombinacija koju

sam uvek smatrao opasnijom od koktela sa nitroglicerinom!

*
* *

— Da li si spreman, Eldridž?
— zaori se Frensisov glas iz megafona. — Uređaj je isključen, možeš da dođeš!

Ninda se bez reči osmehnu i hitro svuče odeću sa sebe. Složio je pažljivo pored torbe sa svojim oružjem, spuštene na samu ivicu palube, pored ograde. Pit zauze mesto u blizini, čvrsto stežući rukama metalnu šipku ograde.

— Srećno, ortak! — promrmlja. — Daj mu da okusi tvoju otšricu!

Osmehnuvši se, ninda se vinu u vazduh i nestade pod vodom. Izronio je gotovo punih pedeset jardi dalje, gotovo uz sam bok drugog broda.

Ljudi sa palube napeto su pratili njegove kretnje dok se lagano penjao naviše. Cevi pušaka bile su uperene u telo ninde, spremne da ga zaspu olovom na prvi znak opasnosti.

Bez žurbe, ninda pređe palubu i zastade pred Frensisom.

Ogromna glava na krhom te lu bez nogu; visoko čelo, odlučne usne, jake vilice. Oči koje blešte paklenom inteligencijom.

— Ti me se nimalo ne bojiš, Eldridž? — upita Frensis onim istim šupljim, šuštavim glasom koji je već tako dobro poznao.

— Ne, ne bojim te se.

— To je čudno, vrlo čudno. Ljudi kažu da im sama moja pojava zadaje strah.

— Ja nisam čovek. Ja sam ninda.

— Ah, te japanske priče. Po verovaću ti u to ako preživiš moj prvi test. Zapravo, nema izgleda da ga preživiš, ali ti tvrdiš da si nešto više od običnog čoveka i to je jedino čega sam uspeo da se setim za ovako kratko vreme.

— Ja sam spreman, Frensis. Možemo početi.

— U redu — klimnu Frensis glavom, šireći usne u hladan osmeh. — Povedite ga u laboratoriju!

Okružen sa svih strana ljudima čije su cevi dodirivale njegovo nago telo, ninda se spusti pod palubu i produži hodnikom prekrivenim debelim zastorima. Vrata kroz ko-

ja su ga gurnuli nalazila su se na samom kraju hodnika.

Frensis je već bio tu, spušten bez sumnje nekim uređajem sličnim liftu. Zidovi nevelike prostorije bili su prekriveni elektronskim uređajima, a njen najveći deo zauzimala je kabina od debelog pleksiglasa ili neke druge slične materije, odignuta od poda i lancima okačeno o tavanicu.

Ninda jednim pogledom pređe po gomili uređaja. Ma ko da je vršio njihov izbor, morao je znati sve o elektroakustici...

— Zvuk koji ubija, Eldridž — govorio je Frensis smeškajući se. — Nisi nikada čuo za to?

— Ne, nisam. Tvoj izum?

— Delimično. Ja sam ga samo usavršio. Ona plastična kabina tamo izoluje zvuk. Zatvorimo te u nju i postepeno pojačavati zvuk koji ćeš samo ti čuti. Moji eksperti tvrde da pri određenoj frekvenciji i amplitudi tona dolazi do rezonanse u lobanji i čovek umire istog trenutka, a da na njegovom telu ne ostane nikakav trag.

— Shvatam. Mene time ne možeš ubiti, Frensis.

— Videćemo — isceri se ljudi naučnik. — Kabina je spremna, Eldridž.

Sigurnim korakom ninda priđe kabini i saže se da se podvuče ispod njene donje ivice. Trojica ljudi hitro je spustiše naniže i ninda vide kako se ivice uklapaju u ureze načinjene u podu.

— Spreman, Eldridž? — do pre Frensisov glas iz zvučnika postavljenih po zidovima kabine u visini čovekove glave. Prsti njegovih ruku počivali su na tasteru malog kompjutera koji je bez sumnje upravljao radom ton-generatora.

Ninda klimnu glavom, koncentrišući se na svoje čulo sluha. Postojao je način da se na neko vreme preseče veza između živaca koji treperenje bubne opne u vidu električnih signala prenose do mozga. Ako to uspe da ostvari, Frensisov uređaj neće moći da mu naškođi.

Ali, ako ne uspe...

On odbaci takvu pomisao od sebe, sklapajući oči i povećavajući stepen koncentracije.

Dugo nije čuo ništa, iako su Frensisovo lice i njegovi prsti na dirkama pokazivali da ton-generator već radi. A onda do

njegovog mozga počeo da se probija treperenje koje u početku čak nije bilo ni neprijatno.

Minut... minut i po... dva minuta...:

Tri minuta...

Zvuk je postajao sve intenzivniji, sve prodorniji dok se njegova frekvencija povećavala. Ninda sklopi oči.

Čak i Frensisov glas iz zvučnika zadavao je fizički bol njegovim bubnim opnama.

— Izdržljiv si bubnjalo je iz zvučnika. — Ali i to ima svoje granice. Uskoro, za koji minut, ovaj zvuk će te ubiti... a sa mog puta biće uklonjena i poslednja prepreka!

Pred sklopljenim očima ninde proletale su slike čija je svrha bila da mozak koncentriše na nešto drugo sem prodornog tona koji je pretio da ga razori. Nebo nad San Franciskom još kada je bio dečak... krvavi leševi skriveni visokom travom u Vijetnamu... sensei Tanaka uči ga kako se drži katana... lice prvog čoveka koga je ubio... i Sumiko... njeno lice... osmeh... kosa... njene grudi... vrešina njenog zagrljaja...

Sumiko...

Fizički je osećao njenu blizinu, tako intenzivno da je mogao otvoriti oči.

Ne, nije nije bilo tu. Samo Frensisovo lice, ogromno, uvećano prelamanjem svetlosti kroz pleksiglas.

Bledo, zabrinuto lice. Lice u grču, pisti koji sve češće udaraju po dirkama kompjutera...

Nešto poput zmije projurilo pleksiglasom ispred njega.

Zmija?

Li...?

Pukotina! Sve šira!

Intenzitet zvuka u njegovoj glavi naglo opade kada se plastična kabina raspade na nekoliko delova, zasipajući ga krhotinama. Ljudi s puškama, zaurlaše od bola. Zgrčenog lica, Frensis naglim brzajem iščupa neki kabl iz uređaja pred sobom i užasni ton naglo se prekide...

Čak i iznenadna tišina delovala je kao udarac. Ninda tek tada shvati koliko mu je snage oduzela borba protiv zvuka koji ubija.

Polako... diši duboko, ravnomerno... potraži novu energiju u svom telu... polako...

Ljudi oko njega već su se pribirali; puške su ponovo bile uperene u nindu. Iz svoje

stolice Frensis je buljio u nje ga, široko otvorenih usta.

— To je... neverovatno! — promuća. — Niko do sada nije izdržao ni polovinu tog intenziteta!

— Da li sada veruješ u legende o nindama, Frensis? — osmehnu se Lesli izlazeći do sredine prostorije. — Ili želiš da pokušaš još nešto? Hajde, dajem ti još jednu priliku... to je neka vrsta poslednje želje koja se uvek ispunjava osuđenicima na smrt!

Frensisove oči se suziše.

— Ti si lud! — reče prezirivo. — Dovoljno je da naredim ovom čoveku tamo da ispali rafal u tebe i ova priča je gotova!

— Ne bi uspeo, Frensis.

— Ti si lud!

— Pokušaj ako tako misliš! — osmehnu se Ninda. — Ja čekam.

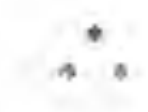
Frensis obližnu iznenada suve usne. Videlo se da toliko samopouzdanje ninde već utiče na njega.

— Ne! — konačno odmahnu glavom. — Za to još uvek ima vremena. Pre nego što naredim da te ubija, želim da proverim koliko istine ima u legendama o nindama!

-- Kako?

Ludi naučnik se zadovoljno
(smeje).

-- To ćeš brzo doznati. Momci, izvedite ga opet na palubu. Pogledaj dobro Zaliv, planine i grad, Eldridž, dok budeš izlazio... biće to poslednje što ćeš videti u životu!

Sunce je obasjavalo palubu i ninda se osmehnu toplim zracima po svom telu. Bacio je jedan pogled prema drugom brodu, gde su Tabasko Pit i Brenda još uvek stajali gde i maločas, kada je otišao od njih.

Ipak, nešto se promenilo.

Torbe sa oružjem i kostimom ninde više nije bilo na palubi kraj Pitovih nogu...

Sa osmehom na licu, ninda se okrete Frensisu koji je već sedeo pod svojom nadstrešnicom od platna.

-- Da vidimo sada koliko imaš mašte, Frensis?

-- Postoji i nešto bolje od mašte: poznavanje ljudskih mogućnosti. Da li znaš ko je bio Houdini, Eldridž?

-- Znam. Čuveni mađioničar i iluzionista.

-- Tačno. Njegova omiljena tačka bila je da ga spuste u zaleđenu vodu okovanog u lance. Znaš kako je to izvodio?

-- Znam. Trik je prilično jednostavan.

Frensisove oči pretraživale su lice ninde.

-- Blefiraj -- reče na kraju.

-- Priznaj da je to nemoguće izvesti, a ja ću pokušati nešto drugo.

-- Moguće je. A ako želiš, smisli nešto drugo, meni je svejedno.

Njegova samouverenost, mirni osmeh na preplanulom licu, malopredašnji podvig u laboratoriji, sve to imalo je svoju ulogu u velikoj i opasnoj igri koju je igrao. Ljudi sa puškama umakala nisu više u njemu videli bespomoćnu žrtvu koju je njihov šef osudio na smrt.

Svskog trenutka osećali su sve više divljenja prema njemu i podsvesno počinjali da veruju kako je on odista nepobediv. U času kada padne naređenje da ga ubiju, oni više neće biti sigurni ni u sebe, ni u svoje oružje.

A to je već polovina puta za dobrog borca...

Njegovu pažnju privuče zvuk teških lanaca po palubi. Vukla su ih dva čoveka, sa očiglednim naprezanjem. Na Frensisov znak, još dvojica pritrčaše da im pomognu.

»Sada samo još četvorica motre na mene«, pomisli ninda gledajući oko sebe. »Bilo bi vremena da napadnem i ubijem ih pre nego što ostali shvate da se nešto događa. Ali ne... pre toga i oni i Frensis moraju još osetiti šta je to strah...«

Četvorica ljudi, sledeći Frensisova glasna uputstva, ometaše nekoliko puta zarđali lanac oko udova i tela ninde, na stojeći da ga stegnu što čvršće mogu. Pokrećući snažnim rukama svoja kolica, Frensis priđe da sam proveri postavljanje ogromnog katanca čiji ključ svečano gurnu u džep svog belog tropskog odela.

— Još imaš vremena da se predomisliš, Eldridž — opomenu on, zadovoljno se smeškajući. — Smrt na dnu Zaliva nije baš prijatna, znaš!

— Ko zna? Niko se još nije vratio odozdo da kaže kako je bilo. Pa čak ni tvoje ne srećne žrtve, Frensis!

— Nosite ga! — naredi Frensis громко. — Preko ograde s njim! Zbogom, Eldridž, više se nećemo videti... sem možda u paklu, he-he-he!

Ninda je ćutao, gledajući u zelenu vodu pod sobom. Dubina je na ovom mestu, znao je, oko pedeset stopa. Ne previše za dobrog gnjurca...

Ispunio je pluća vazduhom u kratkom letu do površine vode, znajući da će ga teški lanac odvući na dno kao kamen. Otpor vode usporiće njegov pad, naravno. Važno je da bezbedno stigne do dna, a onda mu ostaje samo da čeka...

Trup broda bacao je dugu senku pod površinu vode i on je klizio naniže kroz tu senku, nastojeći da probije pogledom polutamu.

Da, tamo...

Noge mu dotaknuše dno i on se nekoliko trenutaka borio da održi ravnotežu na klizavim stenama obraslim barskom travom. Nije uspeo, teški lanac vukao ga je u ležeći položaj i on mu se prepusti, znajući da će tako lakše savladati njegovu težinu kada za to dođe čas.

Vitka prilika u kompletnoj ronilačkoj opremi približavala

mu se punom brzinom, iako je u plivanju ometala njegova to rba okačena preko ramena i boca za kiseonik sa maskom i piškom u jednoj ruci.

Sumiko... kao i uvek, stiže u pravi čas...

Ščepavši među zube pruženi pisak, ninda dopusti da mu Sumiko namesti masku na lice; trenutak kasnije blagotvor na smesa kiseonika i helijuma ispuni mu pluća i on se baci na posao da se oslobodi lanca.

Katanac nije bio nikakva prepreka za njegove čelične mišice. Napeo ih je i snažno povukao obema rukama. Osetljivi mehanizam popusti i lanac počeo da se odvija od njegovog tela, padajući u kolutima i nestajući u travi po dnu.

Pridržavajući se nožnim prstima za jedan kraj lanca kako ga voda ne bi ponela prema površini, on počeo neobičnu pantomimu čiji je cilj bio da Sumiko objasni šta sada treba da uradi. Ona nekoliko puta potvrdno klimnu glavom i prihvati pruženu bocu sa kiseonikom.

Ninda još jednom udahnu, a onda strže masku i ostavi je

u rukama devojke. Ispružajući ruke nad glavom, on se snažno odbaci nogama prema površini.

Manje od pet minuta proveo je na dnu. Frensis će još čekati, kako bi se definitivno uverio da je njegov najopasniji protivnik odista mrtav...

— Aaahh!

Složni uzdah iznenađenja iz mnogo grla istovremeno pozdravi nindu kada je konačno izbio na površinu. Sa druge strane dopre bojni poklič Tabasko Pita. Plavokosi džin sada je bez sumnje plesao po palubi od radosti, iako je znao da pod površinom vode ninda ima pomoćnika o čijem prisustvu niko drugi i ne sanja.

— Halo, Frensis! — reče ležerno ninda pružajući ruke da dohvati bačeni konopac. — No sim ti pozdrave iz pakla!

Lice naučnika bilo je bledo. Po prvi put u njegovim očima ninda opazi nešto što ni sam Frensis sebi još uvek nije želeo da prizna.

Strah...

»Uplašen protivnik upola je pobeden protivnik«, rekao mu je jednom njegov sensei Tanaka dok su razgovarali o ra-

zličitim strategijama ninducua. »Jedno od naših najjačih oružja, sine moj, uvek je bio strah... strah koji okiva noge i koči ruke protivnika, strah koji ih nagoni na nerazumne postupke koje moraš brzo iskoristiti...«

— Ti... — mucao je Frensis tresući se od gneva — ili straha. — Ti si đavo!

— To sam ti već rekao, zar ne? Nosim ti i poslednju vest iz pakla, Frensis: najveći kotao već je spreman za tebe i rezervisan je za narednih hiljadu godina!

— Strpi se — cedio je naučnik kroz zube. — Strpi se, Eldridž, ova igra još nije završena. Rekao si da mogu pokušati sve što želim, je li tako?

— Sve što želiš i koliko puta želiš — osmehnu se ninda. — Jedini uslov je da dva puta ne ponavljaš istu stvar i da pošteno priznaš kada više ne budeš znao kako da pokušaš da me ubiješ!

— Jasno! Ali do tog trenutka proći će još mnogo vremena, Eldridž!

— Ja nikuda ne žurim. Došao sam ovamo da te ubijem

i učiniću to danas ili naredne srede ako moram. Ti si ponovo na potezu, Frensis!

— Znam, proklet bio! Bejli! Koreti! Barton! Filbi! Noževe!

— Samo četvorica? — osmehnu se ninda. — Misliš da je to dovoljno, ili se bojiš da ti niko više neće ostati ako pošalješ više ljudi protiv mene.

Zadovoljnog corenja na licima četvorice prozvanih iznena da nestade. Oni se zgledaše, a zatim složno skretoše poglede prema tom do ludila drskom i hrabrom čoveku koji ih je iza živao gledajući smrti u oči.

A onda, on je maločas savladao gazdine zvuke smrti... i isplivao sa dna okeana bez lanca teškog šezdeset, sedamdeset funti...

Đavo?

Ili nešto drugo?

— Šta je s vama, proklete kukavice? — zaurla Frensis kreštavo. — Miler, ubićeš kao psa svakog ko pokuša da izbegne borbu, jesi li čuo!

Mrmnjajući nešto među sobom, četvorica ljudi odložiše svoje puške i potegoše noževe, zatvarajući polukrug oko nagog čoveka nemarno oslonjenog na ogradu.

On je proučavao njihovo držanje, pokrete, način na koji rukuje oružjem teške drške dugog oštrog sečiva. Onaj tamo, Bejli, zastajkuje i drži nož ispred sebe kao da se plaši udara; Koreti, opet, očigledno je pravi majstor sa hladnim čelikom.

Preostala dvojica takođe ne će biti naročito opasni; borenje noževima očigledno im ni je jaka strana.

A onda, spori su i nespretni, svi osim Koretnija, u onim svojim čizmama sa visokom petom. Sigurna podloga u borbi noževima važna je klopka u mačevanju, a za glatke brodske daske idealno je biti bosonog...

Sad! — zavrila Koreti, ali on sam mudro se držao u pozadini, vrebaujući svoj trenutak. Kao i obično kod neiskusnih boraca, njih trojica jurnuše na pred istovremeno, gurajući jedan drugog i ograničavajući prostor za zamah, podstaknuti glasnim Koretijevim krikom.

Gledaoci uskliknuše, jer im se učinilo da je nagi čovek pao pred naletom trojice naružanih. Bila je to, međutim, samo varka; oslonjen samo o laktove ruku, ninda poduhvati

nogama najbližeg, Bartona, od voji ga od palube i lako prebači preko ograde u okean, već se obrćući da se ukloni sa puta teškim čizmama druge dvojice.

Koreti stiže, uveren da njegov udarac ne može promašiti. Baci se čitavom težinom prema telu na palubi, sa desnom rukom podignutom da u padu zarije nož u meki, nezaštićeni trbuh.

Kao zmija, ninda se izmigolji. Bio je već na nogama kada Koretijevo telo prolete pored njega.

Šćepavši ga u letu za levu podlakticu, ninda ga okrete u vazduhu kao lutku od krpa, tako da Koreti teško tresnu leđima o palubu, stvarajući na trenutak prepreku drugoj dvojici koji su jurnuli u novi napad.

Ta prepreka, međutim, nije zadržala nindu. Preskočivši Koretijevo telo, on zadade dva munjevita udara laktovima u pleksus, a pesnicama u bradu protivnika. Oba čoveka posrnuše; hitrim, glatkim pokretom ninda istrže oba noža iz omilita velih prstiju, podiže ih nad glavu i istovremeno sjuri odogzo naniže u vratove.

Koreti se prevrte kao riba i diže na kolena, spreman da zada novi udarac po tetivama ispod kolena protivnika okrenutog leđima.

Odskočivši od palube, ninda dopusti da nož projuri ispod njegovih bosih tabana, a onda se oni sklopiše kao mengeli oko duge oštrice noža i istrgoše je iz Kortijeve ruke. Obrnuvši se u vazduhu, ninda na čini salto i opruži noge; još uvek stisnut samo tabanima, vrh noža glatko prodre kroz Koretijevo levo oko u mozak donoseći trenutnu smrt...

Sve to trajalo je kratko, užašno kratko, tako da većina posmatrača nije imala vremena ni da shvati šta se sve odigralo pred njihovim očima i kako su za samo dve ili tri sekunde tri živa čoveka postali mrtvaci u lokvama krvi.

Da, vrlo kratko, jer Bartono va glava tek tada izbi ponovo na površinu Zaliva i on počeo da doziva u pomoć, gušeći se.

Buljeći u nindžu kao da je ugledao glavu Gorgone, Frensis pokretom ruke zadrža one koji su želeli da priskoče Bartonu u pomoć.

— Ostavite prokleta pseto da se utopi — procedi kroz zu-

be. — Ništa bolje nije ni služio...

— Da, neka ga — tiho doda de ninda, kao za sebe. — Njegova smrt biće laka u poređenju sa onim što čeka tebe, Frensis...

*
* *

Kao da se ništa nije dogodilo, ninda se pomeri sa mesta na palubi obilno zalivenog krvlju trojice Frensisovih ljudi. Nimalo slučajno; kao i svaki potez ninde i ovaj je imao ne koliko ciljeva.

Pre svega, potrebna mu je suva podloga, zatim mesto gde mu sunce neće udarati direktno u oči. Važno je da i dalje ostane uz samu ogradu broda, na podjednakom rastojanju od četvorice preostalih Frensisovih ljudi.

Što se njih tiče, nisu više de lovali nimalo ratoborno, uprkos automatskim puškama koje su stezali oznojenim šakama. I njihov položaj je to pokazivao; stali su uz Frensisova kolica, jedan čak i čitav korak iza njih, kao da traže zaštitu od svog svemoćnog šefa, umesto da štite oni njega.

— Gotovo, Frensis? -- osme-
hnu se ninda. -- Ne možeš da
smišliš ništa novo? Kako bi
bilo da ti možda ja dam ne-
koliko ideja?

Frensis ga je zamišljeno po-
smatrnio, oslonjen o lakat, dok
mu se druga ruka nervozno
trzala na ručki kolica.

— Problem, Frensis? Ili si
rešio da odustaneš?

— Gotovo da jesam — uzda
hnu ovaj. — Znaš, ma ko da
pobedi od nas dvojice, šteta bi
bilo da onaj drugi umre. Ti si
neverovatno sposoban čovek,
Eldridž. I sada ti potpuno veru-
jem da su ninde nešto više od
običnih ljudi. Slično važi i za
mene; pomisli samo šta će sve
čovečanstvo izgubiti mojom
smrću!

-- Čovečanstvo može samo
da dobije tvojom smrću, Fre-
nsis — reče ninda oštro. —
Reći ti više ne mogu pomoći,
jer su te već osudile nesrećne
žrtve sa dna onog zatona. Po-
novo si na potezu, Frensis!

U bledim očima blesnu mr-
žnja. Podigavši ruke pred li-
ce, on tri puta oštro zapljeska.

Ljudi koje je do sada video
nisu bili sva posada Frensiso-
vog broda. Jedan od njih tek

sada je izlazio na palubu, do-
zvan signalom svoga gazde.

Japanac, visok više od šest
stopa i težak najmanje tri sto-
tine funti. Obrijana glava, na-
go telo ogromnog trbuha pre-
mazano uljem, čista bela krpa
obavijena oko širakih bokova.
Noge nalik slonovskim, ogro-
mni mišići na rukama...

Tako izgledaju japanski su-
mo-rvači. A ovaj je, sudeći po
neočekivanoj hitrini i gipkosti
pokreta, morao biti jedan od
najboljih!

— Hiroši! — reče Frensis
zapovednički. — Ubićeš ovog
čoveka, Hiroši!

Džin se pokloni pred gospo-
darem, sklapajući ruke, a za-
tim se okrete nindi i ponovi
isti pozdrav. Njegove sitne svi-
njske oči pažljivo su prouča-
vale protivnika.

Osmehnuvši se, ninda mu
uzvрати poklon propisan japan-
skom etikacijom, a onda izgo-
ri nekoliko reči nerazumljivih
za Frensisa.

— Šta to znači? — trže se
ovaj. — Šta si rekao Hirošiju?

— Pitao sam ga da li zna
da ga je njegov gospodar osu-
dio na smrt time što ga šalje
u borbu protiv jednog ninde.
Odgovorio mi je da zna.

— Hiroši je uvek izvršavao svaku moju zapovest — potvrđi Frensis. — Nisam ni sumnjao da neće izvršiti i ovu...

— Ovu? Ne može je izvršiti, Frensis. A i on to zna. Pitaj ga, uostalom.

— Hiroši! Možeš li da ubiješ ovog čoveka? — strogo upita naučnik.

— Ne, gospodaru. On je ninda. A samo ninda može ubiti nindu. Kako ja nisam ninda, gospodaru, to je nemoguće!

— Šta to znači? Plašiš se?

— Ne plašim se, gospodaru i učiniću sve da ga ubijem, ali u tome neću uspeti. To je sve!

— Onda učini to, prokleta glupa japanska vreća sala! Učini to!

Sitne Hirošijeve očice zatrepšaše, ali se on načini da nije čuo uvredu svog gospodara. Još jednom se naklonivši nindi, on počeo da mu se približava onim specifičnim klizećim korakom, šireći ruke na zagrhlaj koji može da polomi rebra i divljem biku.

»On zna da će umreti i zato je dvostruko opasniji«, mi-

slio je ninda proučavajući pokrete protivnika i vrebajući trenutak njegovog napada. »Čovek koji nema šta da izgubi uvek je protivnik za poštovanje...«

Glasno kriknuvši, Hiroši savio levo koleno, ali je ninda poznavao taj omiljeni trik u sumo-rvanju. Umesto sa desne, napad usledi sa leve strane, iznenadjujući hitar za čoveka Hirošijeve grade.

Gotovo dotakavši kožu trbuha premazanu uljem, ninda kao vreteno skliznu ispod podignutih ruku i u prolazu zadade udarac laktom u pleksus dobro oklopljen naslagama sala i mišića.

Znao je da taj udarac neće imati mnogo efekta, kao ni mnogo sledećih udaraca, ali će njihov krajnji zbir konačno usporiti protivnika i iložiti ga bolje usmerenim i efikasnijim udarcima u vitalne delove tela.

Zagroktavši, Hiroši kao tenk krete za nindom, ali ovaj elastično odskoči u stranu, sklanjajući opruženu desnu ruku van domašaja zahvata protivnika.

Još jedan udarac, ovoga puta prstima bose leve noge po po-

dlaktici desne Hirošijeve ruke.

Još nekoliko zahvata, nekoliko manje opasnih udaraca, ali je ninda po Hirošojevom pogledu znao da ovoj još nije ni našao svoju ogromnu snagu.

Ova bi borba mogla biti duga i prenaporna, ako ne nađe način da je skрати...

Glumeći umor, on se na trenutak osloni ledima o ogradu, znajući da to neće promaći ostrum Hirošijevom pogledu. Ja panac jurnu kao bik, saginjući glavu i šireći ruke, ubeden da je njegov trenutak za trijumf konačno došao.

Odbacivši se od palube, ninda pollete pravo uvis, kao kamen izbačen iz pračke. Ogromna Hirošijeva masa nije se dala tako lako zaustaviti. Glava mu prođe između dveju horizontalni šipki ograde u času kad mu ninda čitavom težinom pade na leđa, potiskujući čič ga još niže i obuhvatajući nogama oko pojasa.

Hiroši zaurla, iako još nije shvatao šta će se dogoditi. Ninda načini jedan od onih munjevitih pokreta obema rukama u koje se dugim vežbanjem može uneti celokupna snaga

tela. Čelična šipka ograde savi se kao da je od voska, stežući Hirošijev vrat u zagrljaj iz kojeg se nije mogao istrgnuti.

Skočivši sa širokih leđa na palubu, ninda se okrete Frensisu.

— Da ga ubijem? .. upita, — Ili da mu dozvolim da to učini sam?

— Sam? Ne misliš valjda da bi on...

— Hiroši je izgubio obraz. Ne zbog toga što je pobeden od jednog ninde u časnoj borbi, već zato što je služio gospodara koji ga je poslao u takvu borbu znajući da mora biti pobeden!

— Čast! — prezrivo frknu Frensis ispravljajući se u kolicima. — Krupne reči koje ništa ne znače, Eldrdiž!

— Da, ima ljudi kojima ta reč odista ne znači ništa — osmehnu se ninda. — Još mi nisi rekao šta ćeš učiniti sa Hirošijem. Prema kodeksu budido, ti si gospodar njegovog života i njegove smrti!

Frensis se okrete čoveku po red sebe.

— Ubij debelu mrcinu, Retkili! Pucaj mu pravo u onu

odvratnu zadnjicu, da mu metak izađe na usta!

Hiroši kriknu, ali to nije bio krik straha, već gneva i užasne odlučnosti. Nadljudskom snagom, rođenom iz gneva i očajanja, on šćepa već savijenu šipku i naglo je povuče na niže, bacajući se istovremeno potruške na palubu.

Veoma dobro je znao šta radi. Naprezanje te vrste ljudska kičma ne može da izdrži, po gotovo kada je istože telo teško tri stotine funti.

Hiroši je odabrao smrt od svoje ruke i tako izbegao poslednju uvredu svog gospodara.

— Koliko ih još imaš, Frensis? — podsmehljivo upita ninda. — Samo ovu četvoricu? I četiri puške? Misliš da će to biti dovoljno?

Frensisove šake podrhtavale su na ručkama kolica. Svaki njegov gest odavao je da sa ogromnim naporima savladuje užasen strah.

Bilo je samo pitanje trenutka kada će ga strah slomiti, a onda...

— Da li je igra završena? — nemislosrdno je produžavao ninda. — Priznajesh da me ne

možeš ubiti? Da li je sada na mene red?

— Četiri puške! — prostenja Frensis. — To mora biti dovoljno za svakog, pa i za tebe, proklet bio! To nisu ni noževi, ni gola snaga mišića! Vrelo olovo pogađa tamo gde strelac želi, Eldridž!

— Dakle, to će biti poslednje što ćeš pokušati? Pa u redu, ja čekam!

Ne skidajući pogled sa ninde, Frensis podiže ruku. Četiri cevi u ne baš sigurnim rukama počеше da traže svoj cilj na rastojanju od svega desetak jardi.

Oslonjen o ogradu, ali na vrhovima nožnih prstiju, ninda takođe podiže ruku i otvori šaku.

Kao u bajci, ili kao u filmu punom neshvatljivih trikova, odnekud sa površine mora dolete duga vitka oštrica po kojoj su na suncu bleštale sitne kapljice vode.

Ninda sklopí prste oko drške katana i okrete je horizontalno. Glatka površina kao ogleдало odbi zrake sunca tačno u oči četvorice strelaca.

— Pali! — zaurla Frensis.
— Paliiii!

Rafali, dugi i kratki... rafali naglo prekinuti krikom užasa.

Bljesak svetlosti u očima strelaca sprečio ih je da vide kako se ninda otkotrljao po podu van domašaja njihovih naslepo ispaljenih metaka, još manje kako se iznenada ispravio na noge samo na korak ispred njih, ali povijen tako da mu vihor metala iz četiri cevi leti iznad glave.

Najbliži od četvorice shvatio je da se nešto dogodilo tek kada je iznenađeno oborio pogled da bi video šta ga je to udarilo u trbuh. Dospeo je da vidi samo kako oštrica zalivena njegovom krvlju izranja iz potpuno otvorene utrobe i kako se klupko creva kotrlja niz noge do dasaka paluba.

Dovršavajući pokret kojim je istrgao mač iz trbuha prve žrtve, ninda pljoštenu pogodi odozdo sve tri preostale puške, izbacujući ih iz ruku st-

relaca. Sečivo ponovo krete na niže, spuštajući se užasnom snagom ukoso na vrat sledećeg, onog koji je stajao iza Frensisovih kolica.

Presečenog vrata glava klonu u stranu, a kolena zadržataše pod težinom tela. Ispružene ruke slepo se uhvatiše za naslon Frensisovih kolica, vučući ih za sobom prema palubi. Frensis prodorno vrisnu, zaliven vrelin mlazom krvi iz prerezane vratne arterije.

Druga dvojica mislili su da imaju vremena da pobegnu, iako nijedan od njih nije znao na koju bi stranu krenuo. Ishod je obično sudar, uglavnom bezazlen, ali ovoga puta njih je progonio protivnik koji ne zna za milost.

Katana fjuknu kroz vazduh i gotovo bez otpora preseče oba tela istovremeno tačno u višini pojasa. Pomešanih udova, ona klonuše na palubu, zalivaajući jo svežim mlazovima krvi jakog, oštrog mirisa.

Jednim pokretom noge, ninda ispravi Frensisova kolica i zagleda se u oči naučnika.

Imadeš puno društva u poklu, Frensis — reče, — Tvoji

ljudi krenuli su pred tobom da ti pokažu put...

Na obali iznenada zaklokota mitraljez i ninda se baci po palubi, ne čekajući upozorenje harageija.

Ovoga puta nije on bio meta, već Tabasko Pit i Brenda Luis na palubi druge jahte. Podižući glavu ninda dospe da vidi kako se Tabasko Pit spašava dugim skokom na suprotnu stranu broda.

Ali ne i Brenda Luis; pogođena sa najmanje deset metaka iz neposredne blizine, njeno divno telo odlete po palubi kao list nošen vetrom, rasipajući oko sebe komadiće odeće i kože i krupne kapi krvi.

Ščepavši mitraljez sa postolja, dvojica ljudi potrčase duž mola tražeći očigledno mesto sa koga bi ponovo mogli da gadaju Pita. Nisu, međutim, stigli daleko...

Gotovo pred njihovim nogama na površini vode pojavi se vitka prilika u gnjuračkom odelu i zamahnu rukom. Još jedna od eksplozivnih kuglica iz arsenala nindi našla je sebi dobar cilj.

Plameni jezik podiže se na sred mola, a iz oblaka crnog dima počese lagano se obrćući da ispadaju komadi drveta i iskidani delovi ljudskih tela, zasipajući mirnu površinu vode kao letnji pljusak.

Uspravljaajući se, ninda se ponovo okrete Frensisu.

— Sada je zaista gotovo — reče. — Nema više nikoga ko bi bar pokušao da ti pomogne...

Bez odgovora. Na licu belom kao kreč oči su gledale pravo pred sebe, ništa ne videći.

»Kao kod mrtvog čoveka«, pomisli ninda. »Ali Frensis nije mrtav... još nije...«

Prišavši ogradi broda, on mahnu rukom Pitu i Sumiko koji su već plivali prema njemu. Nekoliko minuta kasnije troje prijatelja sretoše se na palubi broda koji je pripadao njihovom najvećem neprijatelju.

— Šta je s njim? — upita tiho Sumiko, izvlačeći se iz Le slijevog zagrljaja.

— Šok. To se često događa ljudima koji su ubeđeni da su nadmoćniji od svih drugih. U času kada shvate da se pojavio neko jači od njih, povlače se iz realnosti.

-- Na sudu bi ga verovatno proglasili za ludog i poslali u neku od uglednih ustanova.

Ovde, kod nas, neće pobeći od zaslužne kazne!

-- Ubićeš ga, Les? -- tiho upita devojka, izbegavajući da pogleda prazne Frensisove oči.

-- Da, ali ne ovde.

-- Nego?

-- U onom istom zatonu gde su se godinama slagala tela nje govih nevinih žrtava. To je pravedno, zar ne?

-- Pravedno -- složi se Tabasko. -- Idemo tamo ovim brodom?

-- Da, pošto ga najpre očistimo od ostalih mrtvih tela. Pomozi mi, Pite...

Nekoliko sati kasnije, pošto su isplovili kroz moreuz Zlatna vrata ispod čuvenog mosta, Pit skrete jahtu na jug, prema zatonu koji je tako dugo krio tajnu mračnih Frensisovih ekipe rimenata. Ovaj deo okeana, u neposrednoj blizini grada bio je pun brodića i jahti mličnih njihovoj, ali prizor na palubi nikom se nije učinio neobičajnim.

A i zašto bi? Razdragan par mladih ljudi u odeći živih boja, stane u invalidskim kolicima pod nadstrešnicom i plavo košuljicu do pojasa za krakom.

Odlutalo, trebalo bi da se u blizini nađe neko posebno osećaj na atmosferu pa da zaključi kako taj brodić nije tako veselo kao što izgleda i da nema mnogo vremena otkako je po njegovoj blistavoj palubi tekla topla i crvena ljudska krv...

Vođen veštom Pitovom rukom, brod uplovi u uski zaton, oprezno izbegavajući oštre stene na ulazu. Lutanje kotve završava i jahta se umiri, tačno iznad onog mesta gde su samo nekoliko dana ranije Lesli i Sumiko prvi put zaronili.

-- Ovde? -- šapatom upita Tabasko.

Da, tu je -- potvrdi nina glavom. Savljajući bez napora rukama debelo žlebo, on je učvrstovao komadu čelika nađene u utrobi broda za osvetu Frensisovih kolica.

Eldridž.

Jedva čujni šapat prenu nindu i on podiže pogled. Frensis je zbunjeno gledao oko sebe, kao čovek koji se budi iz dubokog sna.

— Eldridž... kakvo je ovo mesto?

— Ne poznaješ ga?

— Ne... nikada ga nisam video...

Ne bez napora, ninda odgura otežana kolica do same ograde.

— Pogledaj dole, Frensis — reče ledenim glasom. — Šta vidiš?

— Ništa... voda...

— To je mesto gde su tvoji plaćenici bacali žrtve tvojih luđačkih eksperimenata pošto bi im za noge pričvrstili betonske blokove. Dopada ti se?

— Ov... ovde?

— Baš tu, pred tvojim nogama. A uskoro ćeš imati priliku da pogledaš kako je i na samom dnu!

— J... ja? Ne... to ne možeš učiniti!

— Mogu, Frensis! Gledaj me!

Napevši svu snagu, ninda odiže kolica od palube i na trenutak ih osloni na ogradu...

— Neee! — prodorno vrisnu Frensis. — Ne ovde... svako drugo mesto, samo ne ovde!

— Zašto ne ovde?

— Oni su dole! Jesu, vidim ih kako se cere kroz vodu, kako pružaju ruke da me ščepaju!

Troje prijatelja ćutke se zgledaše. Frensisov krik pretvorilo se u užasnuo cviljenje.

— Oni... oni će tražiti da im vratim ono što sam uzeo sa njihovih tela... a ja... ja to nemam... oni će... oni...

Bledog lica, Sumiko se okreće i zatvori rukama uši. Napevši snagu ninda odbaci kolica u prazninu.

Kratak, prodoran krik, pljesak vode. Okean proguta još jednu žrtvu na mestu koje je već videlo toliko smrti...

— Šta misliš — upita mnogo kasnije Tabasko Pit — da li će se i dalje u vazduhu osećati da je ovo mesto obeleženo smrću?

— Ne — odmahnu ninda glavom. — Taj osećaj nestao je čim su mrtva tela izvučena sa dna.

— A... Frensis?

— Filozofija ninducua tvrdi da čak i priroda oseća što je pravedno. Frensisa je stigla za služena kazna... ne bi me iznenadilo kada bi ovo uskoro postala jedna od najlepših pla-

ža na obali... ili kada bi u na selje ponovo stigli ribari privučeni bogatim ulovom na ovom delu obale...

Tabako Pit sumnjičavo odmahnu glavom, zagledan u lice.

— Ne znam za prirodu — progundn — ali znam da se ja davolski lepo osećam dok sijuće katana i pada po glavama zločinaca...

K R A J

U decembru Ninda 55

I VETAR JE REKAO – SMRT

... Vetar ponovo dunu jače, kotrljajući zrnca peska po površini pustinje i dižući oblačiće prašine. Jedino mirno mesto ostalo je ono na kojem je pesak bio natopljen krvlju ninde.

»I vetar mi govori da je smrt blizu«, pomisli ninda. »Gubitak krvi još nije kritičan, ali ako ostanem još dva sata na ovom mestu, sve će biti rešeno. Smrt će doći pre nego što se dogodi nešto što bi moglo izmeniti situaciju...«